

~~267~~ 267 Rank 6

ಶೀ. ಶಿವಾನಂದ ಲಹರಿ

ಶೀ. ವಸಿಷ್ಠರಾಮತಾಯ

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥ ಶಿವಪ್ರಶ್ನೆ

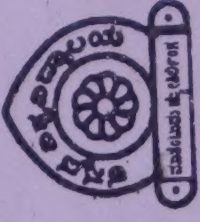
ಶ್ರೀ. ಶಂ. 111429

ಅಕ್ಷರ ಗ್ರಂಥಾಲಯ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ
ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.

1925

80.92
RAM 3

ಗ್ರಂಥಾಲಯ

ಹನ್ನಡಿವಿಡ್ಯಾಲಯ, ಹಿಂಪಿ

ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.

ಶ್ರೀ ಮತ್ಸರನುಹಂಸ ಪರಿವ್ರಾಜಕಾಚಾರ್ಯ

ಶ್ರೀ ಮದಾದ್ಯ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ

ವಿರಚಿತಾ

ಶ್ರೀ
ಶಿವಾನಂದಲಹರೀ.

ಕನ್ನಡ

ಭಾಮಿನೀ ಷಟ್ಪದಿ, ಭಾಷಾಂತರ ಕರ್ತಾ.

ಶ್ರೀ ಶಿವಭಕ್ತಕಿಂಕರ

ಮುರಹರ ರಾಮಚಂದ್ರ ಶಿವಪೂಜಿ

ದೇವಗಿರಿ.

AKSHARA GRANTHALAYA

ACC.NO. 111429

1925.

ಬೆಲೆ; ೨ ಆಣೆ.

780.92
RAM S

111429

ಪ್ರಸನ್ನವನಿ.

“ಶ್ರೀ ಶಿವಾನಂದಲಹರಿ” ಎಂಬ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಮ್ಮ “ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶ ಪ್ರೆಸ್ಸಿ” ನಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಓದಿ ನೋಡಬೇಕಾದದ್ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಲಾಭವೇ ಸರಿ. ಮಿತ್ರ ಮುರಾರಿ ರಾಮಚಂದ್ರ ಶಿವಪೂಜಿ ಇವರು ಬಹು ಶ್ರಮಬಟ್ಟು ಶ್ರೀ ಶಂಕರ ಭಗತ್ಪಾದರವರ ಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತ ನೂರು ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಭಾಮಿನಿ ಷಟ್ಪದಿ ಪದ್ಯಗಳಿಂದ ಪರಿವರ್ತಿಸಿರುವರು. ಕನ್ನಡ ಪದ್ಯಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿವೆ, ಮೂಲ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿರುವವು. ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರ ಶಿವಪೂಜಿಯವರ ಈ ಕೃತಿಯು ಅವರ ಶೈವೀಭಕ್ತಿಯ ದ್ವೈತಕವಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ಸತತೋದ್ಯೋಗವನ್ನೂ, ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವದು. ಪರೋಪಕಾರ ನಿರತರ ಈ ಸತ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಭಾವಿಕರಾದ ಕನ್ನಡಿಗರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಪದ್ಯರು ಅಭೀಸ ಹಾವೇರಿ.

ತಾರೀಖು ೮-೧೦-೧೯೨೫

ವೇ. ಶಿ. ಗಳಗನಾಥ.

ಸಮರ್ಪಣ

ಈ ಅಲ್ಪ ಸೇವೆಯನ್ನು ಯಾವತ್ತು ಮಾತೃಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಪರಿವರ್ತನಕಾರನು ವಿನಯದಿಂದ ಅರ್ಪಿಸಿರುವನು.

ಶಂಕರ ಕರ್ತೃತ್ವವು ಸ್ಪಷ್ಟ ಭಾಷಣವು.
 ಪ್ರಕಾಶಕರೂ, ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ.
 ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಭಾರವಾಡ.

|| ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋನಮಃ ||

ಶ್ರೀ ಶಿವಾನಂದ ಲಹರೀ ಪ್ರಾರಭ್ಯತೇ

ಶ್ಲೋಕ-ಕಲಾಭ್ಯಾಂ ಚೂಡಾಲಂಕೃತ ಶಶಿಕಲಾಭ್ಯಾಂ ನಿಜತಪಃ |
 ಫಲಾಭ್ಯಾಂ ಭಕ್ತೇಷು ಪ್ರಕಟಿತ ಫಲಾಭ್ಯಾಂ ಭವತುಮೇ ||
 ಶಿವಾಭ್ಯಾ ಮಸ್ತೋಕ ತ್ರಿಭುವನ ಶಿವಾಭ್ಯಾಂ ಹೃದಿಪುನ |
 ಭವಾಭ್ಯಾ ಮಾನಂದ ಸ್ಫುರದನು ಭವಾಭ್ಯಾಂ ನತಿರಿಯಂ || ೧ ||

ಪದ್ಯ-ಅಮೃತ ಕಿರಣಗಳುಳ್ಳ ಚಂದ್ರನು | ಸುಮದತೆರದಿಂದಾರ ಜಡೆಯೊಳು |
 ತನುವನೀಗುತ ಶೋಭೆಗೊಂಬನೊ ? ಆ ಮಹಾತ್ಮರನೊ ||
 ಸುಮನಸರ್ಕಳ ತಂದೆ ತಾಯ್ಗಳ | ಅಮಿತ ಮಹಿಮಾಗಾರ ಶಂಕರ |
 ನುಮೆಯ ಪಾದಕೆನಮಿಪೆ ಭಕ್ತಿಲಿ ಲೋಕದೂರ್ಜಿತಕೆ || ೧ ||

ಶ್ಲೋಕ-ಗಳಂತೀಶಂಭೋತ್ಪಚ್ಚ ರಿತ ಸರಿತಃ ಕಿಲ್ಮಿಷರಜೋ |
 ದಳಂತೀ ಧೀಕುಲ್ಯಾಸರಣಿಷುಪತಂತೀ ವಿಜಯತಾಂ ||
 ದಿಶಂತೀ ಸಂಸಾರಭ್ರಮಣಪರಿತಾಪೋಪಶಮನಂ |
 ವಸಂತೀ ಮಚ್ಚೇತೋಹೃದಿಭುವಿ ಶಿವಾನಂದ ಲಹರೀ || ೨ ||

ಪದ್ಯ--ಎಲೆಸದಾಶಿವ ನಿನ್ನ ಚರಿತಕೆ | ಒಲೆಯದುರುಳಿತ ಪಾಪಪಂಕದಿ |
 ಮುಳುಗುತ್ತೇಳುತ ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯದಿ | ಭವದಕಷ್ಟದೊಳು ||
 ಬಳಲುವೆನ್ನಯ ಮನದ ಜಲಧಿಗೆ | ನಲಿಯು ತಿರುವಾನಂದ ಲಹರಿಯು |
 ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯೊಳು ಭಕ್ತಪೋಷಕನೇ || ೨ ||

ಶ್ಲೋಕ-ತೃಯೋವೇದ್ಯಂ ಹೃದ್ಯಂತ್ರಿಪುರಹರ ಮಾದ್ಯಂತ್ರಿನಯನಂ |
 ಜಟಾಭಾರೋದಾರಂ ಚಲದುರಗಹಾರಂ ಮೃಗಧರಂ ||
 ಮಹಾದೇವಂ ದೇವಂ ಮಯಿಸದಯಭಾವಂ ಪಶುಪತಿಂ |
 ಚಿದಾಲಂಬಂ ಸಾಂಬಂ ಶಿವಮತಿವಿಡಂಬಂ ಹೃದಿಭಜೇ || ೩ ||

ಪದ್ಯ-ಮೂರುಪುರನಾಶಕನ ಆದ್ಯನ | ಮೂರುನಯನದ ದಿವ್ಯರೂಪನ |
 ತೋರುವಾಜಡೆದಲೆಯನುರುಗಾಭರಣ ಶೋಭಿತನ ||
 ಹಾರುವೆರಳೆಯು ಪಿಡಿದದೇವನ | ಭಾರಿಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ಪಶುಪತಿ |
 ಧೀರಸಾಂಬನ ಮನದಿಭಜಿಪೆನು ಲೋಕನಾಯಕನ || ೩ ||

ಶ್ಲೋಕ-ಸಹಸ್ರಂ ವರ್ತಂತೇ ಜಗತಿ ವಿಬುಧಾಃ ಕ್ಷುದ್ರಫಲದಾಃ ।

ನಮಸ್ಯೇಸ್ವಪ್ನೇವಾ | ತದ್ಗತಸರಣಂ ತತ್ಕೃತಫಲಂ ॥

ಹರಿಬ್ರಹ್ಮಾದೀನಾಮಪಿ ನಿಕಟಭಾಜಾಮಸುಲಭಂ ।

ಚಿರಂಯಾಚೇ ಶಂಭೋ ಶಿವ ತವ ಪದಾಭೋಜ ಭಜನಂ ॥೪॥

ಪದ್ಯ-ಒಡೆಯರೆನಿಬರೋ! ಲೋಕಜಾಲಕೆ | ಬಿಡದೆಫಲಗಳ ಕೈವೆಯೊಳೀವರು ।

ಕಡೆಯತನಕಾಫಲವುನಿಲ್ಲವು ಅವರ ನುತೀವೇಡಾ ॥

ಮೃಡನೆತವ ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳಿರುವಾ | ಜಡಜನಾಭಾದ್ಯರಿಗು ನಿಲುಕದ ।

ಅಡಿಯಧ್ಯಾನವ ಯಾಚಿಸಿವೇನು ಕೊಡುಮಹಾದೇವ ॥ ೪ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸ್ತೃತೌ ಶಾಸ್ತ್ರೇ ವೈದ್ಯೇ ಶಕುನಕವಿತಾಗಾನಫಣಿತೌ ।

ಪುರಾಣೇ ಮಂತ್ರೇವಾಸ್ತುತಿನಟನ ಹಾಸ್ಯೇಷ್ಟಚತುರಃ ॥

ಕಥಂರಾಜ್ಞಾಂಪ್ರೀತಿರ್ಭವತಿ ಮಯಿ ಕೋಹಂ ಪಶುಪತೇ! ।

ಪಶುಮ್ನಾಂಸರ್ವಜ್ಞ ಪ್ರಥಿತಕೃಪಯಾ ಪಾಲಯವಿಭೋ ॥ ೫ ॥

ಪದ್ಯ-ಲೋಕದೊಡೆಯರು ಮೆಚ್ಚಲೋಸುಗ | ಬೇಕುತರ್ಕವು ವೈದ್ಯಜ್ಯೋತಿಷ ।

ವ್ಯಾಕರಣಮೆಣ್ ಸ್ತುತಿಪುರಾಣಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ॥

ಶ್ಲೋಕರಚನೆಯು ನಟನೆಹಾಸ್ಯವು ಕಾಕುವಿದ್ಯದಲೇನು ಫಲಕ್ಕೆ? ।

ಸಾಕು! ಪಶುಪತಿ ಸರ್ವರಕ್ಷಣಗೆಯ್ಯೊದಯೆಯಿಂದ ॥ ೫ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಘಟೋ ವಾ ಮೃತ್ಪಿಂಡೋಪ್ಯಣುರಪಿಚ ಧೂಮೋಗ್ನಿರಚಲಃ ।

ಪಟೋವಾ ತಂತುರ್ವಾ ಪರಿಹರತಿಕಿಂ ಘೋರ ಶಮನಂ ॥

ವೃಥಾಕಂಠಕ್ಷೋಭಂ ವಹಸಿ ತರಸಾ ತರ್ಕವಚನಾ ।

ಪದಾಂಭೋಜಂಶಂಭೋರ್ಭಜ ಪರಮಸೌಖ್ಯಂವೃಜನುಧೀಃ ॥೬॥

ಪದ್ಯ-ಕೇಳುಪಂಡಿತ ನಿನ್ನರಕ್ಷಣ! ವೇಳೆಗಾಗವು ಮಣ್ಣುಮಡಕಿಯು ।

ನೂಲುವಸ್ತ್ರವು ಬೆಂಕಿಹೊಗೆಸರವಾಣು ಪರ್ವತವೂ ॥

ವೇಳುತಿರುವೀತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರದ | ಗೋಳಿನಿಂದಲಿ ಕಂಠಶೋಷಣ ।

ನೀಲಕಂಠನ ಚರಣನೆನೆಯಲು ಮುಕ್ತನಹನೀನು ॥ ೬ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಮನಸ್ತೇ ಪಾದಾಬ್ಜೇನಿವಸತು ವಚಸ್ತೋತ್ರಫಣಿತೌ ।

ಕರಾಚಾಭ್ಯರ್ಚಾಯಾಂ ಶ್ರುತಿರಪಿ ಕಥಾಕರ್ಣನವಿಧೌ ॥

ತವಧ್ಯಾನೇ ಬುದ್ಧಿರ್ನಯನಯುಗಳಂ ಮೂರ್ತಿವಿಭವೇ ।

ಪರಗ್ರಂಥಾನ್ ಕೃವಾ ಪರಶಿವ ನ ಜಾನೇ ಪರಮತಃ ॥ ೭ ॥

ಪದ್ಯ—ಎನ್ನಮಾನಸವಿರಲಿ ಪಾದದಿ | ಕಣ್ಣಿನೋಡಲಿ ನಿನ್ನ ರೂಪವ |
 ಚನ್ನವಾಗೆಯೆ ಅರ್ಚನಂಗಳಗೆಯ್ಯಲೀಕರವೂ ||
 ಸನ್ನುತಾಂಗನೆ ನಿನ್ನ ಚರಿತವ | ಕರ್ಣಯುಗ್ಮವು ಕೇಳುತಿರಲೈ ||
 ಮುನ್ನನೇಶನೆ ಬುದ್ಧಿಪೊಗಳಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವೇತಕ್ಕೇ || ೭ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಯಥಾ ಬುದ್ಧಿಶ್ಚ ಕ್ತಾ ರಜತಮಿತಿ ಕಾಚಾಶ್ಚ ನಿ ಮಣಿ |
 ಜಗಲೇಪೈಷ್ಠೇ ಕ್ಷೀರಂ ಭವತಿ ಮೃಗತ್ಯುಷ್ಣಾಸು ಸಲಿಲಂ ||
 ತಥಾ ದೇವಭ್ರಾಂತ್ಯಾ ಭಜತಿ ಭವದನ್ಯಂ ಜಡಜನೋ |
 ಮಹಾದೇವೇಶ ತ್ವಾಂ ಮನಸಿ ಚ ನಮತ್ವಾ ಪಶುಪತೇ || ೮ ||

ಪದ್ಯ—ಬೆಳ್ಳಿಯಂದೇ ಸಿಂಹಿನಲ್ಲಿಯೆ | ಬಳ್ಳಿರತ್ನವದೆಂದು ಕಾಜನು |
 ಜೊಳ್ಳು ಹಿಟ್ಟಿನ ನೀರನಲ್ಲಿಯೆ ಕ್ಷೀರವೆಂಬಂತೇ ||
 ಫಲ್ಲಿಸುವ ಮೃಗಜಲಕೆ ನೀರಿನೆ | ಯಲ್ಲದೇವತೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನೆ |
 ಬಲ್ಲರರಿವರೆ ಭ್ರಾಂತಿಗೊಂಬರೆ ತೋರು ನಿಜದೊಡೆಯಾ || ೮ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಗಭೀರೇ ಕಾಸಾರೇ ವಿಶತಿ ವಿಜನೇ ಘೋರವಿಹಿನೇ |
 ವಿಶಾಲೇ ಶೈಲೇಚ ಭ್ರಮತಿಕುಸುಮಾರ್ಥಂ ಜಡಮತಿಃ ||
 ಸಮರ್ಪ್ಯೈಕಂಚೇತಸ್ಸರಸಿಜ ಮುಮಾನಾಥ ಭವತೇ |
 ಸುಖೇನೈವಸ್ಥಾತುಂಜನ ಇಹ ನ ಜಾನಾತಿ ಕಿಮಹೋ || ೯ ||

ಪದ್ಯ—ಬುದ್ಧಿಹೀನರು ಕಷ್ಟಪಡುವರು | ಉದ್ವಿಗ್ನರಿನಕುಸುಮದೋಸುಗಳೆ
 ಎದ್ದು ಪೋಗ್ವರು ವನ ವನಂಗಳ ತೊಳಲುತ್ತನವರತ ||
 ಶುದ್ಧಮನದಾ ಶ್ರೇಷ್ಠಕುಸುಮಕೆ | ಆದ್ಯಶಂಕರ ತೃಪ್ತನವೈಯೊ |
 ಮುಗ್ಧಭಕ್ತರಿಗದನು ತಿಳಿಸೈ ಭದ್ರಕಾಳೇಶಾ || ೯ ||

ಶ್ಲೋಕ—ನರತ್ವಂ ದೇವತ್ವಂ ನಗವನಮೃಗತ್ವಂ ಮುಶಕತಾ |
 ಪಶುತ್ವಂ ಕೀಟತ್ವಂ ಭವತು ವಿಹಗತ್ವಾದಿ ಜನನಂ ||
 ಸದಾತ್ವತ್ವಾದಾಬ್ಜಸ್ಮರಣ ಪರಮಾನಂದಲಹರೀ |
 ವಿಹಾರಾಸಕ್ತಂ ಚೇದ್ಧೃದಯಮಿಹ ಕಿಂತೇನ ವಪುಷಾ || ೧೦ ||

ಪದ್ಯ—ಮನುಜರಾಗಲಿ ದೇವರಾಗಲಿ ವನದೆಚರಿಸುವ ಮೃಗಗಳಾಗಲಿ |
 ದನಗಳಾಗಲಿ ಕೀಟ ವೊದಲಾದಾವಜನುಮದಲಿ ||
 ತನುವ ಧರಿಸಿದರೇನು ದೋಷವು? ಮನವು ನಿನ್ನೊಳು ಧ್ಯಾನಲಹರಿಯು ||
 ಘನತೆಯೊಂದಿದ ಮಾತ್ರಕಲ್ಪನೆ ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯದು || ೧೦ ||

ಶ್ಲೋಕ-ವಟುವಾರ್ಗ ಗಾರ್ಹಸ್ಥೋ ಯತಿರಪಿ ಜಟೀವಾ ತದಿತರೋ |
 ನರೋವಾ ಯುಃ ಕಚ್ಚಿದ್ಭವತು ಭವಕಿಂತೇನ ಭವತಿ ||
 ಯದೀಯಂ ಹೃತ್ಪದ್ಮಂ ಯದಿ ಭವದಧೀನಂ ಪಶುಪತೇ |
 ತದೀಯಸ್ತ್ವಂ ಶಂಭೋ ಭವಸಿಭವಭಾರಂಚ ವಹಸೀ || ೧೧ ||

ಪದ್ಯ-ಮನುಜನಾದವ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯು ಮನೆತನಸ್ಥನು ವಾನಪ್ರಸ್ಥನು |
 ಘನದ ತಾಪಸನಾಗಿ ಮೇಣವಧೂತನಾಗಿರಲು ||
 ವಿನುತಮಾನಸ ಕುಸುಮ ನಿನೊಳು ಅನುವಿನಂತಾನೀಯಲಾತನ
 ಜನುಮಭಾರವ ನೀನೆ ವಹಿಸುತ ಕಾಯುತಿರ್ಪೆಯಲಾ || ೧೧ ||

ಶ್ಲೋಕ-ಗುಹಾಯಾಂ ಗೇಹೇವಾ ಬಹಿರಪಿವನೇವಾದ್ರಿಶಿಖರೇ |
 ಜಲೇವಾ ವಹ್ನಾವಾ ವಸತು ವಸತೇಃ ಕಿಂ ವದಫಲಂ ||
 ನದಾಯಸ್ಯೈವಾಂತಃಕರಣ ಮಪಿ ಶಂಭೋ ತವಪದೇ |
 ಸ್ಥಿತಂಚೇದ್ಯೋಗೋಸೌ ಸಚ ಪರಮ ಯೋಗೀ ಸಚ ಸುಖೀ || ೧೨ ||

ಪದ್ಯ-ಅಡವಿ ಗಿರಿಗುಹೆ ಮನೆಯೊಳಾಗಲಿ ಜಡಧಿ ಬೆಂಕೆಯೊಳನಿಶವಾಸಿಸಿ |
 ಬಿಡದೆ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸಗೆಯ್ವರಿಗೇನು ಫಲವುಂಟು ||
 ಮೃಡನೆ ನಿನ್ನಯ ಪಾದಕಮಲಕೆ ದೃಢದಿ ಹೃದಯಾರ್ಪಣವಗೆಯ್ದಡೆ |
 ಕಡೆಯಗಾಣೆವುದದುವೆ ಯೋಗವು ದಿವ್ಯ ಸುಖವಹುದು || ೧೨ ||

ಶ್ಲೋಕ-ಅಸಾರೇ ಸಂಸಾರೇ ನಿಜಭಜನದೂರೇ ಜಡಧಿಯಾ |
 ಭ್ರಮಂತಂ ಮಾಮಂಧಂ ಪರಮ ಕೃಪಯಾ ಪಾತುಮುಚಿತಂ ||
 ಮದನ್ಯಃ ಕೋದೀನಸ್ತವಕೃಪಣರಕ್ಷಾತಿ ನಿಪುಣಃ |
 ತ್ವದನ್ಯಃ ಕೋವಾಮೇತ್ರಿಜಗತಿ ಶರಣ್ಯಃ ಪಶುಪತೇ || ೧೩ ||

ಪದ್ಯ-ಜ್ಞಾನಸಾಗರ ಮೂರ್ತಿ ಪಶುಪತಿ ಹೀನವಾದೀ ಜನನ ಮರಣದ |
 ಲೇನು ಸಿಕ್ಕೆನೊ ಪಾರುಗಾಣದೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿಹೆನೊ ||
 ದೀನನಾದೀ ನನ್ನ ಪೊರೆಯಲು ನೀನೆ ರಕ್ಷಕ ಮೂರು ಲೋಕಕೆ |
 ನನ್ನ ನಿನ್ನಂಧವರ ಕಾಣೆನು ದೀನರಕ್ಷಕರ || ೧೩ ||

ಶ್ಲೋಕ-ಪ್ರಭುಸ್ತ್ವಂ ದೀನಾನಾಂ ಖಲು ಪರಮ ಬಂಧುಃ ಪಶುಪತೇ |
 ಪ್ರಮುಖ್ಯೋಹಂತೇಷಾಮಪಿ ಕಿಮುತ ಬಂಧುತ್ವ ಮನಯೋಃ ||
 ತ್ವಯೈವಕ್ಷಂತವ್ಯಾಶಿವ ಮದಪರಾಧಾಶ್ಚ ಸಕಲಾಃ
 ಪ್ರಯತ್ನಾತ್ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಮದವನಮಿಯಂ ಬಂಧುಸರಣಿಃ || ೧೪ ||

ಪದ್ಯ—ದೀನಪಾಲಕ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಶಂಕರ ದೀನರೋಳಗತಿ ದೀನಕಿಂಕರ ।
 ನಾನು ಎಂಬುದೆ ಮುಖ್ಯಸೂತ್ರವು ಬಿಡದು ಎಂದೆಂದೂ ॥
 ದೀನ ಜನರಪರಾಧ ಕ್ಷಮಿಸುತ ಸಾನುರಾಗದ ಪೊರೆಯುತ್ತಿವುದು ।
 ಜ್ಞಾನಸಾಗರ ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯವದಲ್ಲೆ ರಕ್ಷಿಪುದು ॥೧೪॥

ಶ್ಲೋಕ—ಉಪೇಕ್ಷಾನೋ ಚೇತ್ಕಿನ್ನ ಹರಸಿಭವ ಧ್ಯಾನ ವಿಮುಖಾಂ
 ದುರಾಶಾ ಭೂಯಿಷ್ಯಾಂ ವಿಧಿಲಿಪಿಮಶಕ್ತೋಯದಿಭವಾನ್ ॥
 ಶಿರಸ್ತದ್ವೈಧಾತ್ಯಂ ನನುಖಲು ಸುವೃತ್ತಂ ಪಶುಪತೇ ।
 ಕಥಂನಾ ನಿರ್ಯುತ್ಯಾತ್ಯರನಖ ಮುಖೇನೈವ ಲಾಲಿತಂ ॥೧೫॥

ಪದ್ಯ—ಯಾತಕೆನ್ನನು ಪೊರೆಯಲಾರೆಯೊ ರೀತಿಯೋರದೆ? ಬ್ರಹ್ಮಲಿಪಿಗಡು
 ಸೋತೆಯಾ ಶಿವ ಪೇಳು ನಿನ್ನಾಟಗಳ ನಾ ಬಲ್ಲೇ ॥
 ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲಿ ಬೆಳೆವ ಶಿವನು ಯಾತರಾದಲಿ ಚಿವಟಿದೆಯೊ ನೀ ।
 ನಾಂ ತು ರಕ್ಷಿಸು ಭಕ್ತಜನರನು ಲಿಪಿಗೆ ಬೆದರದಲೇ ॥೧೫॥

ಶ್ಲೋಕ—ವಿರಿಂಚಿದೀರ್ಘಾರ್ಥಯುರ್ಭವತು ಭವತಾ ತತ್ಪರಶಿರ ।
 ಶ್ವತುಷ್ಕಂ ಸಂರಕ್ಷ್ಯಂ ಸಖಲಾಭಾವಿದೈನ್ಯಂ ಲಿಖಿತವಾನ್ ॥
 ವಿಚಾರಕೋನಾ ಮಾಂ ವಿಶದ ಕೃಪಯಾಪಾತುಶಿವತೇ ।
 ಕಟಾಕ್ಷವ್ಯಾಪಾರ ಸ್ವಯಮಪಿಚ ದೀನಾವನಪರಃ ॥೧೬॥

ಪದ್ಯ—ಶಿವನೆ ನಿನ್ನಯ ಕರವು ಬ್ರಹ್ಮನ ಅವಯವಂಗಳನಿನ್ನು ಪೊರೆಯಲಿ
 ಅವನು ವರದೀರ್ಘಾರ್ಥವಾಗಲಿ ದೀನನಾಗಿಸಿದ ॥
 ದೀನರಕ್ಷಕ ನೀನೆ ನಿಜದಿಂ ಜ್ಞಾನಚಕ್ಷುವಿನಿಂದೆ ಈಕ್ಷಿಸ
 ಲೇನುಹೇಳಲಿ ಜಗವೆ ಪಾವನ ಮಪ್ಪುದೈ ಪ್ರಭುವೇ ॥೧೬॥

ಶ್ಲೋಕ—ಫಲಾದ್ವಾ ಪುಣ್ಯಾನ್ಯಾಮಯಿ ಕರುಣಯಾ ನಾ ತ್ವಯಿವಿಭೋ
 ಪ್ರಸನ್ನೇಪಿಸ್ವಾಮಿನ್ ಭವದಮಲಪಾದಾಬ್ಜ ಯುಗಳಂ ॥
 ಕಥಂಪಸ್ಯೇಯಮಾಂಸ್ಥಗಯತಿ ಪುನಸ್ಸಂಭ್ರಮಜುಷಾಂ
 ನಿಲಿಂಪಾನಾಂ ಶ್ರೇಣಿರ್ನಿಜಕನಕ ಮಾಣಿಕ್ಯಮುಕುಟೈಃ ॥೧೭॥

ಪದ್ಯ—ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ನಾ ನಿನ್ನವೀಶ್ವರ ಪಾದಕಮಲಗ
 ಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬಳಲುತ್ತಿರ್ಪೆನು ದೇವತಾನಿಕರ ॥
 ಸನ್ನತಾದರದಿಂದ ತಮ್ಮಯ ಹೊನ್ನಮುಕುಟದ ರನ್ನಕಿರಣಗ
 ಳನ್ನು ಬೆಳಗುತ ಪಾದಪದ್ಮಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸರೋ ॥೧೭॥

ಶ್ಲೋಕ-ತ್ವಮೇಕೋ ಲೋಕಾನಾಂ ಪರಮಫಲದೋ ದಿವ್ಯಪದವೀಂ ।
 ವಹಂತಸ್ತ್ವನ್ಮೂಲಾಂ ಪುನರಪಿಭಜಂತೇ ಹರಿಮುಖಾಃ
 ಕಿಯದ್ವಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಂತವ ಶಿವಮದಾಶಾಚಕಿಯತೀ ।
 ಕದಾನಾಮದ್ರಕ್ಷಾಂ ವಹಸಿ ಕರುಣಾವೂರಿತದೃಶಾ ॥೧೮॥

ಪದ್ಯ-ದೇವರೊಡೆಯನು ನೀನೆಯೆನಿಸಿದಿ । ಶ್ರೀವರಾದ್ಯರು ಭಜಿಸಿ ಸತ್ಪಲ ।
 ವೀವಯೋಗ್ಯತೆ ಪಡೆದು ಮತ್ತುಂ ಸತತ ಭಜಿಸುವರೋ ॥
 ಆ ವಿಬುಧರಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ನರ್ಮೆಯು ಕಾವಲಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಕೆ ।
 ಕಾವುದೆಂದಿಗೆ ಯನ್ನತೆರದಾ ಆಶೆಯುಳ್ಳವರಾ ॥ ೧೮ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ದುರಾಶಾಭೂಯಿಷ್ಠೋದುರಧಿಪಗ್ರಹದ್ವಾರಘಟಕೇ ।
 ದುರಂತೇ ಸಂಸಾರೇ ದುರಿತನಿಲಯೇ ದುಃಖಜನಕೇ ॥
 ಮದಾಯಾಸಂ ಕಿಂನವ್ಯಪನಯಸಿಕಸ್ಯೋಪಕೃತಯೇ ।
 ವದೇಯಂ ಪ್ರೀತಿಶ್ಚೇತ್ತವ ಶಿವಕೃತಾರ್ಥಾಃ ಖಲು ವಯಂ ॥೧೯॥

ಪದ್ಯ-ಕೇಳುಶಂಕರ ಪಣೆಯಬರಹದ ಮೇಲೆ ಭರವಸವಿಟ್ಟು ಬ್ರಹ್ಮನ ।
 ಲೀಲೆಯನೆ ನೀ ನಡೆಸಲೋಸುಗ ದೀನನಾದೆನ್ನ ॥
 ಮೇಲುಕಾಣದ ಜನನಮರಣದ ಗಾಣದಲಿ ನೀಕೆಡವಿ ಪಾಪದ ।
 ಕಾಳುಬಾಧೆಯಗೊಳಿಸರೇ ನಿನ್ನೊರತು ಕಾಯುವರೇ ॥೧೯॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸದಾ ವೋಹಾಟವ್ಯಾಂಶರತಿ ಯುವತೀನಾಂ ಕುಚಗಿರಾ ।
 ನಟತ್ಯಾಶಾಶಾಖಾಸ್ವಟಿರುಟತಿ ಸ್ವೈರಮುಭಿತಃ ॥
 ಕಪಾಲಿನ್ ಭಿಕ್ಷೋ ಮೇ ಹೃದಯ ಕಪಿಮತ್ಯಂತ ಚಪಲಂ ।
 ದೃಢಭಕ್ತ್ಯಾ ಬಧ್ವಾ ಶಿವ ಭವರಧೀನಂ ಕುರುವಿಭೋ ॥೨೦॥

ಪದ್ಯ-ಎಲೊ ಕಪಾಲಿಯೆ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಲು ಚಲುವಕಪಿಯೊಂದಿರಲಾಬೇಕ್ಕೆ
 ಬಲಿದಭಕ್ತಿಯ ಸೂತ್ರದಿಂದಲಿ ಬಿಗಿದು ನೀನೊಯ್ಯೊ ॥
 ಲಲನೆಯರ ಕುಚಗಿರಿಗೆ ಜಿಗಿವುದು ಬಳಿಕಲಾಶಾಮರದೆ ಕುಣಿವುದು ।
 ಮಲಿನವೋಹಾರಣ್ಯಚರಿವುದು ಯನ್ನಮನಮಂಗಾ ॥೨೦॥

ಶ್ಲೋಕ-ಧೃತಿಶ್ಚಂಭಾಧಾರಾಂ ದೃಢಗುಣನಿಬದ್ಧಾಂ ಸಗಮನಾಂ ।
 ವಿಚಿತ್ರಾಂ ಪದ್ಮಾಡ್ಯಾಂ ಪ್ರತಿದಿವಸ ಸನ್ಮಾರ್ಗಘಟಿತಾಂ ॥
 ಸ್ಮರಾರೇ ಮಚ್ಛೇತಸ್ಫುಟಪಟಕುಟೀಂ ಪ್ರಾಪ್ಯವಿಶದಾಂ
 ಜಯಸ್ವಾಮಿನ್ ಶಕ್ತ್ಯಾಸಹಶಿವಗಣೈಸ್ಸೇವಿತವಿಭೋ ॥ ೨೧ ॥

ಪದ್ಯ—ಕಾಮವಿಜಯನೆ ಶಿವಗಣಂಗಳ ಪ್ರೇಮಪಾತ್ರನೆ ಸಕಲ ಸದ್ಗುಣ ।
 ಸ್ವಾಮಿಶಂಕರ ನೀನುವಾಸಿಸೆಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುವ ॥
 ಸೌಮನಸ್ಯದ ಚಲಿಪಗ್ರಹವನು ನಿರ್ಮಿಸಿರ್ಪೆನು ಧೈರ್ಯಗಂಬದಿ ।
 ವ್ರೋಮಕೇಶನೆ ಗಿರಿಜೆಯೊಡಗೂಡಿಲ್ಲಿವಾಸಿಪುದು ॥೨೧॥

ಶ್ಲೋಕ—ಪ್ರಲೋಭಾದ್ಯೈರರ್ಥಾಹರಣ ಪರತಂತ್ರೋ ಧನಿಗೃಹೇ ।
 ಪ್ರವೇಶೋದ್ಯುಕ್ತಸ್ಸನ್ ಭ್ರಮತಿ ಜಹುಧಾತಸ್ಕರಸತೇ ॥
 ಇಮಂಚೇತಶ್ಚೋರಂ ಕಥಮಿಹಸಹೇ ಶಂಕರವಿಭೋ ॥
 ತವಾಧೀನಂಕೃತ್ವಾ ಮಯಿನಿರಪರಾಧೇ ಕುರುಕೃಪಾಂ ॥೨೨॥

ಪದ್ಯ—ಕಳ್ಳತನದಾಮನಸುನಿತ್ಯದಿ । ಒಳ್ಳೆಧನಿಕರ ವಿಪುಲ ಧನವನು ।
 ಮೆಲ್ಲನೆತ್ತಲು ಬಹಳ ಯತ್ನವಗೆಯ್ದು ತಿರುಗುವದು ॥
 ಇಲ್ಲನನ್ನೊಳು ಶಕ್ತಿತಡೆಯಲು । ಒಲ್ಲಪ್ರಭುಸೈ ನೀನೆಶಂಕರ ।
 ಕಳ್ಳರೊಡೆಯನು ಆಗುದೇವನೆ ಮೂನಸಾಧಿಪನೇ ॥ ೨೨ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕರೋಮಿತ್ಯತ್ಸೌಜಾಂ ಸಪದಿಸುಖದೋ ಮೇಭವವಿಭೋ ।
 ವಿಧಿತ್ವಂ ವಿಷ್ಣುತ್ವಂದಿಶಸಿ ಖಲು ತಸ್ಯಾಃಫಲಮಿತಿ ॥
 ಪುನಶ್ಚತ್ವಾಂದ್ರಷ್ಟ್ಯಂದಿಭುವಿವಹನ್ ಪಕ್ಷಿಮೃಗತಾ ।
 ಮದೃಷ್ಟ್ವಾತತ್ ಖೇದಂಕಥಮಿಹಸ ಹೇ ಶಂಕರವಿಭೋ ॥ ೨೩ ॥

ಪದ್ಯ—ಪ್ರಭುವೆನಿನ್ನಯ ಪೂಜಿಗೈಯಲು । ಶುಭದವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನೀಡುವೆ ।
 ವಿಬುಧರೊಳು ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಮೇಣ್ ವಿಷ್ಣುತ್ವಗಳ ಸಹಿತ ॥
 ನಭದೆಭುವಿಯೊಳು ಆ ಪದತ್ವದ । ವಿಭುಗಳಿಬ್ಬರು ತಲೆಯಪಾದವ ।
 ನಬಬಕಾಣದೆ ದಣಿದರಲ್ಲವೆ ಪಕ್ಷಿ ಮೃಗವಾಗೀ ॥ ೨೩ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕದಾವಾ ಕೈಲಾಸೇ ಕನಕಮಣಿ ಸಾಧೋಸಹಗಣೈ ।
 ವಸನ್ ಶಂಭೋರಗ್ರೇಸ್ಫುಟ ಘಟಿತ ಮೂರ್ಧಾಂಜಲಿಪುಟಃ ॥
 ವಿಭೋ ಸಾಂಬಸ್ವಾಮಿನ್ ಪರಮಶಿವ ಪಾಹೀತಿ ನಿಗದನ್ ।
 ವಿಧಾತೃಣಾಂ ಕಲ್ಪಾನ್ ಕ್ಷಣಮಿವವಿನೇಷ್ಯಾಮಿ ಸುಖತಃ ॥೨೪॥

ಪದ್ಯ—ರಜತಗಿರಿಯೊಳು ಕನಕಮಣಿಯಿಂ । ಸೃಜಿಸಿದರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಂಭುವೆ ।
 ಭಜಿಪಪ್ರಮಥರ ಗಡಣಸಹವಾಗಿರುವ ನಿನ್ನೆದರೋಳ್ ॥
 ನಿಜವಿನವೃದವಸ್ತುಕಾಗ್ರದಿ । ಭಜಿಪಬದ್ಧಾಂಜಲಿಯನಾಗುತ ।
 ಅಜನಕಲ್ಪಗಳನ್ನಿ ಕ್ಷಣದಂತೆಂಜು ಕಳೆಯುವೆನೋ ॥ ೨೪ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಸ್ತವೈಬ್ರಹ್ಮಾದಿನಾಂ ಜಯಜಯವಚೋಭಿನಯಮಿನಾಂ ।
 ಗಣಾನಾಂಕೇಳೇಭಿ ಮೃದಕಲಮಹೋಕ್ಷಸ್ಯ ಕಕುಡಿ ॥
 ಸ್ಥಿತಂನೀಲಗ್ರೀವಂ ತ್ರಿನಯನಮೂಷ್ಣವಪುಷಂ ।
 ಕದಾ ತ್ವಾಂವಶ್ಯೇಯಂ ಕರಧೃತ ಮೃಗಂ ಖಂಡಸರಶುಂ ॥೨೫॥

ಪದ್ಯ—ನುತಿಸುತಿರೆಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೆ |ಯತಿಗಳೆಲ್ಲರು ಜಯಜಯೆನ್ನಲು |
 ಸತತಪ್ರಮಥರ ಕಲಕಲಸ್ವನಮುಣ್ಣೆವೃಷಭಸನೂ ||
 ಅತಿ ವಿನೋದದಲೇರಿ ಶೋಭಿಸ | ಜತೆಯೊಳುಮೆಯಿರೆ ಖಂಡಸರಶುವೆ !
 ಹಿತದೊಳಿಂದಿಗೆ ನಿನ್ನರೂಪವಕಾಂಬೆ? ಮೃಗಧರನೇ || ೨೫ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಕದಾವಾ ತ್ವಾಂ ದೃಷ್ಟ್ವಾಗರಿಶ ತವ ಭವ್ಯಾಂಘ್ರಯುಗಳಂ ।
 ಗೃಹೀತ್ವಾ ಹಸ್ತಾಭ್ಯಾಂ ಶಿರಸಿನಯನೇ ವಕ್ಷಸಿವಹನ್ ॥
 ಸಮಾಶ್ಲಿಷ್ಯಾಘ್ರಾಯು ಸ್ಪೃಟ ಜಲಜಗಂಧಾನ್ ಪರಿಮಳಾ ।
 ನಲಭ್ಯಾನ್ ಬ್ರಹ್ಮಾದೈರ್ಮೃದಮನುಭವಿಷ್ಯಾಮಿಹೃದಯೇ ॥೨೬॥

ಪದ್ಯ—ಎಲೆ ಗಿರೀಶನೆ ಭಕ್ತ ಪ್ರೇಮಕೆ | ಒಲೆದು ನೀಮೈದೋದಿಯೆಂದರೆ |
 ಚಲುವ ಮಂಗಲ ಪಾದಪದ್ಮವನಮ್ಮತಕ್ಕರದೀ ||
 ನಲಿಯುತ್ತಾಗಲೆ ಶಿರಕೆ ನಯನಕೆ ಬಲಿದ ಹೃದಯಕೆ ಸ್ಪರ್ಶಗೆಯ್ಯುವೆ |
 ತೀವೆನೆಂದಿಗೆ ಪದ್ಮಪರಿಮಳ ಬ್ರಹ್ಮಗ್ರಸದಳದ || ೨೬ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಕರಸ್ಥೇ ಹೇನೂದ್ರಾ ಗರಿಶ ನಿಕಟಸ್ಥೇ ಧನಪತೌ ।
 ಗೃಹಸ್ಥೇ ಸ್ವಭೂಜಾಮರ ಸುರಭಿಚಿಂತಾಮಣಿಗಣೇ ॥
 ಶಿರಸ್ಥೇಸೀತಾಂಶೌ ಚರಣಯುಗಳಸ್ಥೇ ಸ್ಥಿರಶುಭೇ ।
 ಕಮರ್ಥಂದಾಸ್ಯೇಹಂಭವತು ಭವದರ್ಥಂ ಮಮಮನಃ ॥೨೭॥

ಪದ್ಯ—ಹೇಮಗಿರಿಯೊಳು ನೀನು ವಾಸಿಪೆ ಶ್ರೀಮದೈ ಶಿರಿವಂತಬಳಿಯಿರೆ |
 ಕಾಮಿತಂಗಳ ನೀವಮಣಿಗಿಡಧೇನುಮನೆಯಲ್ಲಿ ||
 ವೋಮಕೇಶನೆ ಶಿರದಿ ಶತಿಯಿರೆ | ಆ ಮಹಾಚರಣದಲಿ ಶುಭಫಲ |
 ನೇಮವಾಗಿರೆ ಕೊಡುವೆನೇನೈ ? ಮನವನರ್ಪಿಸುವೆ || ೨೭ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಸಾರೂಪ್ಯಂ ತವಪೂಜನೇ ಶಿವ ಮಹಾದೇವೇತಿ ಸಂಕೀರ್ತನೇ ।
 ಸಾವಿರೂಪ್ಯಂ ಶಿವಭಕ್ತಿ ಧುರ್ಯಜನತಾ ಸಾಂಗತ್ಯ ಸಂಭಾಷಣೇ ॥
 ಸಾಲೋಕ್ಯಂಚ ಶರಾಚರಾತ್ಮಕತನುಧ್ಯಾನೇ ಭವಾನೀಪತೇ ।
 ಸಾಯುಜ್ಯಂ ಮಮ ಸಿದ್ಧ ಮತ್ರಭವತಿ ಸ್ವಾಮಿನ್ ಕೃತಾರ್ಥೋಸ್ತೃಹಂ ॥೨೮॥

ಪದ್ಯ— ಮೂಜಿತಾಂ ಸಾರೂಪ್ಯ ಮುಕ್ತಿಯ ನೈಜನುತಿ ಸಾವಿೂಪ್ಯವೆಂಬುದು ।
 ರಾಜಿಪಾತಿವಭಕ್ತ ಜತಿ ಸಾಲೋಕ್ಯವೀಯುವದೂ ॥
 ಮೂಜಗತ್ವತಿ ಧ್ಯಾನದಿಂ ಸಾಯುಜ್ಯ ಮುಕ್ತಿಯು ನನಗೆ ಸಿದ್ಧವು॥
 ಶ್ರೀ ಜಗೇಶನೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯೊಳಖಿಲ ಫಲವಹುದು ॥೨೮॥

ಶ್ಲೋಕ—ತ್ವತ್ಪಾದಾಬ್ಜಮರ್ಚಯಾಮಿಪರಮಂ ತ್ವಾಂ ಚಿಂತಯಾಮ್ಯನ್ವಹಂ ।
 ತ್ವಾಮೀಶಂ ಶರಣಂ ವೃಜಾಮಿವಚಸಾ ತ್ವಾಮೇವ ಯಾಚೇವಿಭೋ ॥
 ವೀಕ್ಷಾಮೈದಿಶಚಾಕ್ಷುಷೀಂ ಸಕರುಣಾಂ ದಿವ್ಯೈಶ್ಚಿರಂಸಾರ್ಥಿತಾಂ ।
 ಶಂಭೋಲೋಕಗುರೋಮದೀಯ ಮನಸಸ್ಸಾಖ್ಯೋಪದೇಶಂಕುರು॥೨೯॥

ಪದ್ಯ— ನಿನ್ನಪಾದವನರ್ಚಿಸುತ್ತಲಿ ಘನ್ನಮಹಿಮೆಯ ಪೊಗಳುತ್ತಿರ್ಪೆನು ।
 ನಿನ್ನನೇ ಮೊರೆವೊಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಕನೆಂದು ಪ್ರಭುರಾಯಾ ॥
 ನನ್ನವಚನಕೆ ತೃಪ್ತನಾಗುತ ಸನ್ನತಾಂಗನೆ ದಿವ್ಯಕರುಣದ ।
 ಕಣ್ಣತೆರೆದಾನಂದ ನೀಡೈ ಮನಕೆ ಸದ್ಗುರುವೇ ॥೩೦॥

ಶ್ಲೋಕ—ವಸ್ತ್ರೋದ್ಧೃತವಿಧೌ ಸಹಸ್ರಕರತಾ ಪುಷ್ಪಾರ್ಚನೇ ವಿಷ್ಣುತಾ ।
 ಗಂಧೇ ಗಂಧವಹಾತ್ಮತಾನ್ಮಪಚನೇ ಬಹಿರ್ಮುಖಾಧ್ಯಕ್ಷತಾ ।
 ಪಾತ್ರೇಕಾಂಚನ ಗರ್ಭತಾಸ್ತ್ರಿಮಯಿಚೇದ್ವಲೇಂದುಚೂಡಾಮಣೇ ।
 ಶುಕ್ರಾಪಾಂಕರವಾಣಿತೇ ಪಶುಪತೇ ಸ್ವಾಮಿನ್ ತ್ರಿಲೋಕೀಗುರೋ ॥೩೧॥

ಪದ್ಯ— ಗುರುವೆ ನಿನಗಾರ್ತನುಡಿಗೆಯು ಪರಿಮಳಾಕರದಲರ ಶ್ರೀಹರಿ ।
 ಭರಿತಕುಸುಮದ ಕಂಪವಾಯುವು ಅನ್ನ ಪಚನೇಂದ್ರ ॥
 ಕರದಿ ಧರಿಸುವ ಪಾತ್ರಕಜತಾನಿರಲು ಈ ಕೈಂಕರ್ಯವೆನ್ನೊಳು ।
 ಬರಲುಬಹುದೇ ಶ್ರೀ ವಿರಾಟನೆ ರಕ್ಷಿಸಾನತರ ॥೩೨॥

ಶ್ಲೋಕ—ನಾಲಂ ವಾ ಪರಮೋಪಕಾರಕಮಿದಂ ತ್ವೇಕಂ ಪಶೂನಾಂ ಪತೇ ।
 ಪಶ್ಯನ್ ಕುಕ್ಷಿಗತಾನ್ ಚರಾಚರಗಣಾನ್ ಬಾಹ್ಯಸ್ಥಿತಾನ್ ರಕ್ಷಿತುಂ ॥
 ಸರ್ವಾಮರ್ತ್ಯಪಲಾಯನಾಷಢ ಮತಿ ಜ್ವಾಲಾಕರಂಭೀಕರಂ ।
 ನಿಕ್ಷಿಪ್ತಂಗರಳಂ ಗಳೇನಗಿಳಿತಂ ನೋದ್ಗೀರ್ಣ ಮೇವತ್ಪಯಾ ॥೩೩॥

ಪದ್ಯ— ಸರ್ವಜಗದಾಧಾರಶಂಕರ ನೋರ್ವನೇ ಪರಮೇಶನೆಂಬುದು ।
 ಸರ್ವಲೋಕಕೆ ತೋರಲೋಸುಗ ಅಬ್ಧಿಮಥನದಲಿ ॥
 ತೋರ್ವಭೀಕರ ವಿಷಕೆ ಬೆದರುತ ಸರ್ವದೇವತೆ ನಿನ್ನ ಮರೆವುಗೆ ।
 ಇರ್ವತಾಣಗಳೆರಡವೊರೆಯಲು ಗಳದೆ ಧರಿಸಿರುವೆ ॥೩೪॥

ಶ್ಲೋಕ—ಜ್ವಾಲೋಗ್ರಸ್ತಕಲಾಮರಾತಿಭಯದಃ ಪ್ಲೇಳಃ ಕಥಂವಾತ್ಸಯೂ ।

ದೃಷ್ಟಃಕಿಂಮುಕುರೊ ಧೃತಃಕರತಲೇ ಕಿಂಪಕ್ವ ಜಂಬೂಫಲಂ ॥

ಜಿನ್ಹಾಯೂಂ ನಿಹಿತಶ್ಚಸಿದ್ಧ ಗುಟಿಕಾವಾಕಂಠ ದೇಶೇಭೃತಃ ।

ಕಿಂತೇ ನೀಲಮಣಿರ್ವಿಭೂಷಣಮಯಂ ಶಂಭೋ ಮಹಾತ್ಮನ್ವದ ॥೨೨॥

ಪದ್ಯ—ಪರಮ ಕಾರಣ ಪುರುಷ ಶಂಕರ । ಗರಳ ನಿನ್ನಯ ನೋಟಕೆಂತೈ ।

ಸುರರ ನೇರಿಲ ಫಲವೋ ? ಹಸ್ತಕೆ ಸಿದ್ಧ ಗುಳಿಗಾಯ್ತೆ ॥

ಗಿರಿಜೆಯರಸನೆ ನಿನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಧರಿಸುವಾವರೆ ನೀಲರತ್ನದ ।

ತೆರದೊಳಾಯಿತೆ ನಿನ್ನಮಹಿಮೆಯು ಪೊಗಳಲಸದಲವೂ ॥೨೩॥

ಶ್ಲೋಕ—ನಾಲಂವಾಸಕೃದೇವದೇವ ಭವತಸ್ಸೇವಾನತಿರ್ವಾನುತಿಃ

ಪೂಜಾವಾಸ್ತರಣಂಕಥಾಶ್ರವಣ ಮಪ್ಯಾಲೋಕನಂ ಮಾದೃಶಾಂ ।

ಸ್ವಾಮಿನ್ನಸ್ಥಿರದೇವತಾನುಸರಣಾ ಯಾಸೇನಕಿಂ ಲಭ್ಯತೇ ॥

ಕಾವಾಮುಕ್ತಿರಿತಃ ಕುತೋಭವತಿಚೇತ್ಸಿಂಪ್ರಾರ್ಥನೀಯಂತದಾ ॥೨೪॥

ಪದ್ಯ—ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯು ನಮನಸ್ತುತಿಗಳು ಘನಪೂಜೆಯು ಧ್ಯಾನಪರತಿವ ।

ಸನ್ನತಾಗಿಹ ಕಥೆಯು ಶ್ರವಣವು ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವೂ ॥

ಇನ್ನು ಸಾಲದೆ ಒಮ್ಮೆ ದೊರೆತರೆ ಭಿನ್ನದೇವರ ಕೃಪೆಯಗೋಸುಗ

ಬನ್ನಬಡುವದದೇತಕ್ಕೆ ಗಿರಿಜಾಮನೋಹರನೇ ॥೨೫॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕಿಂ ಬ್ರೂಮಸ್ತವಸಾಹಸಂ ಪಶುಪತೇ ಕಸ್ಯಾಸ್ತಿ ಶಂಭೋಭವ ।

ದೈರ್ಘ್ಯಚೇದೃಶಮಾತ್ಮನಸ್ಥಿತಿರಿಯಂ ಚಾನ್ಯೈಃಕಥಂ ಲಭ್ಯತೇ ॥

ಭೃಷ್ಯದ್ವೇವಗಣಂ ತ್ರಸನ್ಮುನಿ ಗಣಂ ನಸ್ಯತ್ ಪ್ರಪಂಚಾಲಯಂ ।

ಪಶ್ಯನ್ನಿರ್ಭಯ ಏಕಏನವಿಹರಸ್ಯಾನಂದ ಸಾಂದ್ರೋಭವಾನ್ ॥೨೬॥

ಪದ್ಯ—ಕೇಳು ಶಂಕರ ನಿನ್ನ ಸಾಹಸ ಮೇಲುಧೈರ್ಯವನಾತೊಳರಿಯೆನು ।

ಮೇಲುಮೇಲಿಂದೆಂಬ ದೇವರು ಜಾರಿಪೋಗುತಿರೆ ॥

ಕಾಲಮಹಿಮೆಗೆ ಬೆದರೆ ಋಷಿಗಣ ಲೀಲೆಯಲ್ಲವು ವಿಲಯವಾಗಲು ।

ಲೋಲ ನೀನೇಯೋರ್ವ ಪಶುಪತಿ ಮೋದದಿಂದಿರುವೆ ॥೨೭॥

ಶ್ಲೋಕ—ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ಧುರಂಧರಸ್ಯ ಸಕಲ ಶ್ರೇಯಃಪ್ರದೋದ್ಯೋಗಿನೋ ।

ದೃಷ್ಟ್ಯಾದೃಷ್ಟ್ಯಮತೋಪದೇಶಕೃತಿನೋ ಬಾಹ್ಯಾಂತರ ವ್ಯಾಪಿನಃ

ಸರ್ವಜ್ಞಸ್ಯ ದಯಾಕರಸ್ಯಭವತಃ ಕಿಂ ವೇದಿತವ್ಯಂ ಮಯಾ ॥

ಶಂಭೋತ್ವಂ ಪರಮಾಂತರಂಗ ಇತಿಮೇ ಚಿತ್ತೇ ಸ್ಮರಾಮ್ಯನ್ವಹಂ ॥೨೮॥

ಪದ್ಯ— ಎಲೆ ಮಹಾತ್ಮನೆ ಭಕ್ತವರ್ಗದ ಚಲುವ ಸುಕ್ಷೇಮಾದಿ ನೋಡುವೆ ।
 ಬಳಿಕಲಂತರ್ವ್ಯಾಪಿಯಾಗುತ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿರುವೆ ॥
 ತಿಳಿಯೆ ನೀ ಸರ್ವಜ್ಞ ಮೂರುತಿ ಉಳಿದ ಬಯಕೆಯ ಕೇಳಲೇನೈ ।
 ಬಲಿವಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳು ॥೩೫॥

ಶ್ಲೋಕ— ಭಕ್ತೋಭಕ್ತ ಗುಣಾವೃತೇ ಮುದನ್ಯತಾ ಪೂರ್ಣೇಪ್ರಸನ್ನೇಮನಃ ॥
 ಕುಂಭೇಸಾಂಬತವಾಂಸ್ಪ್ರಪಲ್ಲವಯುಗಂ ಸಂಸ್ಥಾಪ್ಯ ಸಂವಿತ್ಫಲಂ ॥
 ಸತ್ಯಮಂತ್ರಮುದೀರಯನ್ ನಿಜಶರೀರಾಗಾರ ಶುದ್ಧಿಂವಹನ್ ।
 ಪುಣ್ಯಾಹಂ ಪ್ರಕಟೇ ಕರೋಮಿರುಚಿರಂ ಕಲ್ಯಾಣ ವಾಪಾದಯನ್ ॥ ೩೬॥

ಪದ್ಯ— ಮಹನ ವೈದಿಕರಾಳಿ ತನ್ಮಯ ಗೃಹದ ಪುಣ್ಯಾಹಂಗಳೆಸೆಯೊಲು ।
 ಅಹಹಗೆಯ್ಯುವೆ ದೇಹಮಂದಿರ ಶುದ್ಧಿಸಲುವಾಗಿ ॥
 ವಿಹಿತವೂನಸ ಕುಂಭವನ್ನೇ ಬಹಳ ವೋದಾಮೃತದಿ ತುಂಬುತ ॥
 ನಿಹಿತಭಕ್ತಿಯ ದಾರದಿಂ ಪರಿವೇಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುತಲೇ ॥
 ಚಲುವ ಸಾಂಬನ ಪಾವಪಲ್ಲವ ಕಲಶದಲ್ಲಿಯೆ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಲಿ ।
 ಮಲಿನವಿಲ್ಲದ ಜ್ಞಾನಫಲವನೆ ಅರ್ಪಣಂಗೆಯ್ಯೆ ॥
 ಬಳಿಕ ತಾರಕ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸುತ ಇಳೆಯ ಭಾರವ ಯಣನನಿಗುವೆ ॥
 ಪ್ರಳಯ ಮೂರುತಿ ನಿನ್ನ ಪಾದವ ಸ್ಮರಣೆಯನಗೀಯೋ ॥ ೩೭ ॥

ಶ್ಲೋಕ— ಆನ್ನಾಯಾಂಬುಧಿಮಾದರೇಣ ಸುಮನಸ್ಸಂಘಾಸ್ಸಮುದ್ಯನ್ಮನೋ ।
 ಮಂಥಾನಂ ದೃಢಭಕ್ತಿರಜ್ಜ್ವಸಹಿತಂ ಕೃತ್ವಾ ಮಧಿತ್ವಾತತಃ ॥
 ಸೋಮಂಕಲ್ಪತರುಂ ಸುಪರ್ವ ಸುರಭಿಂ ಚಿಂತಾಮಣಿಂಧೀಮತಾಂ ।
 ನಿತ್ಯಾನಂದಸುಧಾನಿರಂತರ ರಮಾ ಸೌಭಾಗ್ಯ ವಾತನ್ವತೇ ॥೩೮॥

ಪದ್ಯ— ನೊದಲು ದೇವರು ಮಧಿಃ ಜಲಧಿಯನದರೊಳಿದ್ದಂಥವಿಳ ವಸ್ತುವೆ ॥
 ಮುದದಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ ತೆರದಿ ವೇದಾಂಬುಧಿಯ ಕಡೆಯುವರು ॥
 ಅದಕೆ ಮನವೇ ಗಿಿಯು, ಭಕ್ತಿಯ ನೊದಗಿಸಿಮದೆ ಸುತ್ತಿಧಗ್ಗುವೆ ॥
 ಬುಧರ ಸಂಘವೆ ಬಿಡದಲಿಕ್ಕದೆ ಜಗ್ಗುತಿರುತಿಹುದು ॥೩೯॥

ಕಾಮಧೇನುವೆ ನೀನೆ ತಂಕರ ವೈರಮಕೇಶನೆ ದಿವ್ಯ ಮಣಿಯೈ ।
 ಭೀಮ ದೇವನೆ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವು ನೀನೆಯಾಗಿರುವೆ ॥
 ಸಾಮಗಾನವಿಲೋಲಶಶಿಧರ ರಾಮಣೀಯಕ ಸುಧೆಯು ನೀನೆ ।
 ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣನೆ ವೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ನಿನ್ನೊಳಿಹಳಲೋ ? ॥೪೦॥

ಶ್ಲೋಕ—ಪ್ರಾಕೃತ್ಯಾಚಲ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿತ ಸುಧಾ ಮೂರ್ತಿ: ಪ್ರಸನ್ನಶ್ಚಿವ ।
 ಸೋಮಸ್ವದ್ಗುಣ ಸೇವಿತೋಮೃಗಧರ: ಸೂರ್ಣಸ್ತವೋ ವೋಚಕ: ॥
 ಚೇತ:ಸುಷ್ಕರ ಲಕ್ಷಿತೋಭವತಿಚೇದಾನಂದ ಪಾಥೋನಿಧಿ: ।
 ಪ್ರಾಗಲ್ಭೇನ ವಿಜೃಂಭತೇಸುಮನಸಾಂ ವೃತ್ತಿಸ್ತದಾಜಾಯತೇ ॥೩೮॥

ಪದ್ಯ—ಜನುನು ಜನುಮದ ಸುಕೃತ ಗಿರಿಬೊಳು ಅನುವಿನಂದಮೃತಾತ್ಮಮೃಗಧರ
 ಘನದ ತಮವಿಧ್ವಂಸ ಗೆಯ್ಯತ ಪೂರ್ಣರೂಪದಲಿ ॥
 ಗಣಸಮೂಹದ ಸೇವೆಗೊಳ್ಳುತ ಮನದೆ ಮೂಡಲು ಸೋಮದೇವನು
 ಅಮಮಹ್ಯದಯಾಂಬುಧಿಯು ಪೆಚ್ಚದೆ ಸಾಧುಸಜ್ಜನರಾ ॥ ೩೮ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಧರ್ಮೋಮೇ ಚತುರಂಘ್ರ ಕಸ್ಸುಚ ರಿತಸ್ತಪಂ ವಿನಾಶಂಗತಂ ।
 ಕಾಮಕ್ರೋಧನುದಾದಯೋ ವಿಗಳಿತಾ: ಕಾಲು: ಸುಖಾವಿಷ್ಕೃತಾ: ॥
 ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಮಹಾಪದಿಸ್ಸಫಲಿತಾ ಕೈವಲ್ಯನಾಥೇಸದಾ ।
 ಮಾನ್ಯೇ ಮಾನಸಪುಂಡರೀಕನಗರೇ ರಾಜಾವತಂಸೇ ಸ್ಥಿತೇ ॥ ೩೯ ॥

ಪದ್ಯ—ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಸಾರ್ವಭೌಮನೆ ಚಂದದಾಮನವೆಂಬ ನಗರದಿ ।
 ಬಂದುನೀ ನೆಲೆಯಾಗಲಪ್ಪುದು ಧರ್ಮನಾಲ್ಕುಡಿಯು ॥
 ಸಂದುಪೋಪುದು ಪಾಪನಿಚಯಾ ನಂದಗೊಳಿಪರು ರಿಪುಗಳರುವರು ।
 ಕುಂದ ದಾಸುಜ್ಞಾನ ಜಿಳಿತಾ ನಿತ್ಯಫಲಿಸುವನು ॥ ೩೯ ॥

ಪದ್ಯ—ಅಂತಕಾಂತಕ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯು । ಸಂತತೀಘಟಕಿರಲಿ ದೇವನೆ ।
 ಚಿಂತಿವೈಸಿರಿಬರಲು ಪಾಪವು ನಸಿಸಿ ಪೋಗುದಕೇ ॥
 ಇಂತು ಸ್ತೋತ್ರವು ಧ್ಯಾನನಮನವು । ಕಂತುವಿಜಯನೆ ಸುಪ್ರವಕ್ಷಣೆ ।
 ಅಂತರಾತ್ಮನೆ ಪೂಜೆ, ದರ್ಶನ, ಚರಿತೆ ಕೇಳುವದೂ ॥೪೦॥

ಎನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಮನಸು ತಲೆ ಮೇಣ । ಇನ್ನುಕಾಲ್ಕೊನೆಗಿಟ್ಟ ಕಿವಿಗಳು ।
 ನಿನ್ನೊಳಾವಗ ದುಡಿಯುತಿರಲೆಂದಾಸೆಗೆಯ್ಯುವೆನೂ ॥
 ಘನ್ನಮಹಿಮನೆ ಆದಿಕಾರಣ ನನ್ನ ಮೂಕನ ಗೈಯ್ಯಬೇಡೈ ।
 ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಂದೊಡಗಬೇಕೈ ಸರ್ವ ವಿಧಸೇವೆ ॥ ೪೦ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಗಾಂಭೀರ್ಯಂ ಪರಿಪಾಪದಂ ಘನಧೃತಿ : ಪ್ರಾಕಾರ ಉದ್ಯದ್ಗುಣಾ: ॥
 ಸೋಮಶ್ಚಾಪ್ತಬಲಂ ಘನೇಂದ್ರಿಯಚಯೋದ್ವಾರಾಣಿ ದೇಹಸ್ಥಿತಾ: ॥
 ವಿದ್ಯಾ ವಸ್ತು ಸಮೃದ್ಧಿರಿತ್ಯಖಿಲ ಸಾಮಗ್ರೀ ಸಮೇತೇ ಸದಾ ।
 ದುರ್ಗಾತಿಪ್ರಿಯದೇವ ಮೂಮಕ ಪ: ಸೋಡುರ್ಗೇನಿವಾಸಂಕುರು ॥೪೧॥

ಪದ್ಯ—ಕೇಳು ದುರ್ಗಾದೇವಿರನುಣನೆ | ತಾಳಿಕಿಂದಲಿ ಖ್ಯಾತಿಪೊಂದಿದೆ |
 ಮೇಲಾ ಧೈರ್ಯದ ಗೋಡೆ ಭೇದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಲುಬಿಗಿಯೋ ||
 ಹೇಳಲೇನೈ ಸತ್ವ ಗುಣಗಳ ಕಾಲಬಲವಾಗಿಹುದು ಇಂದ್ರಿಯ |
 ಜಾಲಗಳೆತಾವು ದ್ವಾರವಾಗಿವೆ ಜ್ಞಾನ ಸಂಗ್ರಹದೀ || ೪೨ ||
 ಆಜಿಯೊಳಗರಿಬಲದ ವೀರರ ರಾಜಿ ಬರದೈ ದುರ್ಗವೇರುತ |
 ಪೂಜಿಗೊಳ್ಳೈ ಸಿಂಹ ಪೀಠವೆಸರ್ವಕಾಲದಲೀ ||
 ರಾಜರಾಜೀಶ್ವರಿಯು ವಲ್ಲಭ ರಾಜರಿಂಗುಚಿತಪ್ಪದುರ್ಗದೆ |
 ರಾಜಿಸೈ ನಿನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂದದಿ ಯನ್ನಮಾನಸದೀ || ೪೩ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಮೂಗಚ್ಛಸ್ವಮಿತಸ್ತೋಗಿರಿಶಭೋಮಯೈವನಾಸಂಕುರು |
 ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನಾದಿಕಿರಾತ ಮೂಮಕಮನಃ ಕಾಂತಾರಸಿಮೂಂತರೇ ||
 ವರ್ತಂತೇ ಬಹುಶೋಮೃಗಾ ಮದಜುಷೋ ಮೂತ್ಸರ್ಯ ಮೋಹಾದಯ ||
 ಸ್ನಾನ್ ಹತ್ವಾಮೃಗಯಾ ವಿಸೋದರಚಿತಾ ಲಾಭಂಚ ಸಂಪ್ರಪ್ಯಸಿ || ೪೪ ||

ಪದ್ಯ—ಗಿರಿಯೊಳಿರುವಾಜಾಣಬೇಡನೆ ಪಿರಿಯ ಬೇಟೆಗಳೆದಕೊಕೊಬ್ಬಿಲಿ |
 ಮೆರಿಯುತೆಲ್ಲರ ನಡುಗಿಸೀ ಮನವಿಪಿನ ತುಂಬಿಹವೂ ||
 ಭರದೆ ಬಾರೈ ಬೇಟೆಯೊಡಲು | ದುರುಳಕಾಮವು ಕ್ರೋಧ ಲೋಭವು |
 ಇರದೆ ಬಂಧಿಸೊ ಮೋಹಮದಮೋಣ ಮತ್ಸರಾದಿಗಳೂ || ೪೫ ||

ಶ್ಲೋಕ— ಕರಲಗ್ನಮೃಗಃಕರೀಂದ್ರ ಭಂಗೋ | 1111429
 ಘನಶಾದೂಲವಿಖಂಡನೋ ಸ್ವಜಂತುಃ ||
 ಗಿರಿಶೋ ವಿಶದಾಕೃತಿಶ್ಚಚೇತಃ |
 ಕುಹರೇ ಪಂಚಮುಖೋಸ್ತವೇಕುತೋಭೀಃ || ೪೬ ||

ಪದ್ಯ—ನಗದಿವಾಸಿಪ ಪಂಚದುಖನೇ ಮೃಗವು ಸದ್ಯಕೆ ಕರದೊಳಿಹುದೈ |
 ವಿಗಡ ಪ್ರಲಯನೆ ಕೊಂದು ಮದಗಜ ಸೀಳಿದೈ ಪ್ರಭುವೇ ||
 ನಿಗಮವೇದ್ಯನೆ ಪೇಳಲೇನೈ ಜಗದೊಳಖಿಳರು ನಿನ್ನೊಳ್ಳೈಕ್ಕರು |
 ಮಿಗಿಲ ಮಾನಸ ಗುಹೆಯು ಸೇರೈ ಭೀತಿಬರದಂತೇ || ೪೭ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಭಂದಶ್ಯಾಖಿತಿಖಾನ್ವಿತೈರ್ವಿಜವರೈಸ್ಸಂ ಸೇವಿತೇ ಶಾಶ್ವತೇ |
 ಸೌಖ್ಯಾಪಾದಿನಿ ಖೇದಭೇದಿನಿ ಸುಧಾಸಾರೈಃಫಲೈರ್ವೀಪಿತೇ ||
 ಚೇತಃಪಕ್ಷಿತಿಖಾಮಣೇ ತ್ಯಜಮೃಥಾ ಸಂಚಾರಮನ್ಯೈರಲಂ |
 ನಿತ್ಯಂಶಂಕರ ಪಾದ ಪದ್ಮಯುಗಳೀ ನೀಡೇವಿಹಾರಂಕುರು || ೪೮ ||

ಪದ್ಯ — ಎಲೆಲೆ ಮಾನಸಪಕ್ಷಿಕೇಳೈ ಅಲೆಯುತೆಲ್ಲಿದೆ ದಣೆಯಬೇಡೈ ।
 ಬಳಿಕ ದೊರೆಯದು ದಿವ್ಯಸುಖಕರದಾಶ್ರಯಸ್ಥಾನ ॥
 ಚಲುವಶಂಕರ ಪಾದಪಂಕಜ ಗಳನೆ ವೃಥದೊಳು ನಂಬಿ ನಿಲ್ಲೈ ।
 ಸುಲಲಿತಾಮೃತ ಫಲಗಳೆಹವೈ ತಿನ್ನುತನವರತ ॥೪೫॥

— ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಪುರಾಣತತಿಗಳ ಮೋದದಿಂದರಿತಿರುವ ದ್ವಿಜಗಣ ।
 ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲಿಯೆ ವಾಸಮಾಡಿದೆ ಶಾಶ್ವತೆಂದರಿತೂ ॥
 ವೇದನಳಿವುದು ಸೌಖ್ಯವಪ್ಪುದು ಬಾಧೆಗೊಳಿಪಾ ವಿಷಯಸಂಗದಿ ।
 ಮೋದವುಂಟೇ ತಿರುಗಬೇಡೈ ಭ್ರಮಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ॥೪೫॥

ಶ್ಲೋಕ — ಅಕೀರ್ಣೇನಖರಾಜಿಕಾಂತಿವಿಭವೈ ರುದ್ಯತ್ಸುಧಾ ವೈಭವೈ ।
 ರಾಧಾತೇಪಿಚ ಪದ್ಮರಾಗಲಲಿತೇ ಹಂಸವೃಜೈರಾಶ್ರಿತೇ ॥
 ನಿತ್ಯಂಭಕ್ತಿವಧೂಗಣೈಶ್ಚ ರಹಸಿ ಸ್ವೇಚ್ಛಾವಿಹಾರಂ ಕುರು ।
 ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಮಾನಸರಾಜಹಂಸ ಗಿರಿಜಾನಾಥಾಂಘ್ರಿ ಸೌಧಾಂತರೇ ॥೪೬॥

ಪದ್ಯ — ಕೇಳು ಮಾನಸ ರಾಜಹಂಸನೆ ಬಾಳ್ವೆಮಾಡಲು ಭಕ್ತಿಹಂಸೆಯ ।
 ಮೇಳದಿಂದಲಿ ವಾಸಿಸಲ್ ಬಹು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುವ ॥
 ಮೇಲು ಸೌಧಾಗಾರವಿದಕೋ ಹೇಳಲೇನೈ ಅವರ ಮಹಿಮೆಯ ।
 ಬಾಳು ನೀನದರಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯೊಳಿತರ ವ್ಯಸನಳಿದೂ ॥೪೬॥

— ಉಗುರಕಾಂತಿಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸ ಒಗೆವ ಶ್ರೀಸುಧೆಯಿಂದ ಸಂತರ ।
 ಬಗೆಯ ಶುದ್ಧಿಯು ಗೆಯ್ವು ಶ್ರೀಕರ ಪದ್ಮದಳದಂತೇ ॥
 ಸುಗಮವಾಗಿದೆ ಪರಮಹಂಸರ ನಗಲದಿರುವಾ ರಾಜಗೃಹವನೆ ।
 ಅಗಲದಾಶ್ರಯಿಸಯ್ಯ ಗಿರಿಜಾರಮಣಪಾದಗಳ ॥ ೪೬ ॥

ಶ್ಲೋಕ — ಶಂಭುಧ್ಯಾನವಸಂತಸಂಗಿನಿ ಹೃದಾರಾಮೇಘದೀರ್ಣಚ್ಛದಾ ।
 ತ್ರಸ್ತಾಭಕ್ತಿಲ ತಾಚ್ಛಟಾವಿಲಸಿತಾಃ ಪುಣ್ಯಪ್ರವಾಳಾಶ್ರಿತಾಃ ।
 ದೀಪ್ಯಂತೇ ಗುಣಕೋರಕಾ ಜಪವಚಃಸುಷ್ಪಾಶ್ಚ ಸದ್ವಾಸನಾಃ ।
 ಜ್ಞಾನಾನಂದ ಸುಧಾಮರಂದ ಲಹರೀ ಸಂವಿತ್ಫಲಾಭ್ಯುನ್ನತಿಃ ॥ ೪೭ ॥

ಪದ್ಯ — ಶಿವನಧ್ಯಾನ ವಸಂತಕಾಲವು ಕವಲುದೊರದ ಹೃದಯ ತೋಟಕೆ ।
 ಸವನಿಸುತ್ತಲೆಯುದುರುತಿರ್ಪುದು ಪಾಪಧಣ್ಣೆಲೆಯು ॥
 ನವಸುಪಲ್ಲವ ಪುಣ್ಯವಪ್ಪುದು ಶಿವಗುಣಂಗಳೆ ನೊಗ್ಗಿ ಬಳಿಕಾ ।
 ಭವನಿನಾಶಕ ಜಪದ ಮಂತ್ರಗಳರಳಿ ಪೂವಹವೂ ॥೪೭॥

॥ ಸತತ ಸತ್ಕೃತಿಗೆಯ್ವ ಭಾವನೆ ಜತೆಯೊಳರ್ಪುದು ಕಂಪನೀಯುತ ।
ನುತಿಸಭಕ್ತಿಯ ಬಳ್ಳಿಯೊತರ ಜ್ಞಾನವೋದವನೂ ॥
ಹಿತದೊಳರ್ಪಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಫಲವನೆ ಆತಿವಿನೋದದಿ ಭಕ್ತಜನಸಂ ।
ತತಿಗೆ ಈವುದು ಧ್ಯಾನಮಹಿಮೆಯನೇನು ಪೊಗಳುವೆನು ॥೪೭॥

ಶ್ಲೋಕ-ನಿತ್ಯಾನಂದರಸಾಲಯಂ ಸುರಮುನಿ ಸ್ವಾಂತಾಂಬುಜಾತಾಶ್ರಯಂ ।
ಸ್ವಚ್ಛಂ ಸದ್ವಿಜ ಸೇವಿತಂ ಕಲುಷಹೃತ್ ಸದ್ವಾಸನಾ ವಿಷ್ಕೃತಂ ॥
ಶಂಭುಧ್ಯಾನಸರೋವರಂ ವೃಜಮನೋಹಂಸಾವತಂ ಸ ಸ್ಥಿರಂ ।
ಕಿಂ ಕ್ಷುದ್ರಾಶ್ರಯ ಪಲ್ವಲಭ್ರಮಣ ಸಂಜಾತಶ್ರಮಂ ಪ್ರಾಪ್ಸ್ಯಸಿ ॥೪೮॥

ಪದ್ಯ-ಕೇಳು ಮಾನಸ ರಾಜಹಂಸನೆ ಪೇಳ್ವೆ ನಿತ್ಯಾನಂದ ರಸವನೆ ।
ತಾಳಿಕೊಂಡಿದೆ ದೇವಮುನಿಗಳ ಮಾನಸಾಬ್ಜಗಳ ॥
ಮೇಲು ಸತ್ಪುರುಷಂಬ ವಿಹಗದ ಕೇಳು ಪಾಪವು ನಸಿಸುತಿರ್ಪುದು ॥
ಮೂಲಶಂಭುಧ್ಯಾನಸರಸನು ತಪ್ಪದಾಶ್ರಯಿಸು ॥೪೯॥
ಇಂತು ಸತ್ಪರಿಮಳವ ಪಸರಿಸ । ಕಂತುಹರ ನಾಮಾಂಬು ರಾಶಿಯು ।
ನೆಂತು ತೊರದಪೆ ಕ್ಷುದ್ರಫಲಗಳ ನೀವಜನಕೆರೆಯು ॥
ಸಂತತಾಶ್ರಯ ಮೂಡಿ ದಣಿಯುತ । ಭ್ರಾಂತನಾಗುವದೇನು ಹಿತವೈ ?
ಅಂತರಾತ್ಮ ವಿಶಾಲ ಮೂರುತಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಡಗೂ ॥ ೪೮ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಆನಂದಾಮೃತಪೂರಿತಾ ಹರಪದಾಂಭೋಜಾಲವಾಲೋದ್ಗತಾ ।
ಸೈನ್ಯಯೋಧಪುಷ್ಪಮುಪೇತ್ಯ ಭಕ್ತಿಲತಿಕಾ ಲಾಬೋವಶಾಖಾನ್ವಿತಾ ॥
ಉಚ್ಚೈರ್ವೂರ್ನಸಕಾಯಮೂನಪಟಲೀಮೂಕ್ರಮ್ಯ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷಾ ।
ನಿತಾಭೀಷ್ಟಫಲಪ್ರದಾಭವತುಮೇ ಸತ್ಕರ್ಮಸಂವರ್ಧಿತಾ ॥೪೯॥

ಪದ್ಯ-ಶಿವನ ಭಜನಾನಂದನೀದಿಲಿ । ಶಿವನ ಪಾದದತಳದೆ ಮೊಳೆಯುತ ।
ಕವಲುಗೊಳ್ಳುತ ಬೆಳೆದು ಧೈರ್ಯದ ಮರವನಡರುತ್ತಾ ॥
ಜವದಿಮೂನಸ ಚಪ್ಪರಂಗಳ । ಹಸಣಿಕಿಂದಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವಾ ।
ಭುವನ ಪಾವನ ಭಕ್ತಿಲತೆತಾನಿಷ್ಟಫಲವೀಗೇ ॥೪೯॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸಂಧ್ಯಾರಂಭ ವಿಜೃಂಭಿತಂಶ್ರುತಿ ಶಿರಸ್ಥಾನಾಂತರಾಧಿಸ್ವಿತಂ ।
ಸಪ್ರೇಮ ಭ್ರವ.ರಾಭಿರಾಮ ಮಸಕೃತ್ಸದ್ವಾಸನಾ ಶೋಭಿತಂ ॥
ಭೋಗೀಂದ್ರಾಭರಣಂ ಸಮಸ್ತ ಸುಮನಃ ಪೂಜ್ಯಂಗುಣಾ ವಿಷ್ಕೃತಂ ।
ಸೇವೇ ಶ್ರೀಗಿರಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಮಹಾಲಿಂಗಂ ಶಿವಾಲಿಂಗಿತಂ ॥ ೫೦ ॥

ಪದ್ಯ—ಶ್ರುತಿಯೊಳಡಗಿದ ಸತ್ವಶಾಲಿಯು ಅತಿ ವಿನೋದದ ನಾಟ್ಯಗಯನ ।

ಸತಿಯ ಭ್ರಮರಾಂಬಿಕೆಯು ನಾಥನ ಭೋಗಿಭೂಷಣನ ॥

ನುತಿಸಿ ನಮಿಸುತ ಸರ್ವದೇವತೆ ಹಿತದೊಳಾರಿಂದಮರರಸ್ವರೋ ।

ಸತತ ಆಶ್ರಿಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಸೇವೆಗೆಯ್ಯುವೆನು ॥ ೫೦ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಭೃಂಗೀಚ್ಛಾ ನಟನೋಸ್ಸುಕಃ ಕರಿಮದ ಗ್ರಾಹಿಸುರನ್ಮಾಧನಾ ।

ಲ್ಪಾದೋನಾದಯುತೋ ಮಹಾಶಿತನ ಪುಃಪಂಚೇಷುಣಾ ಚಾಧೃತಃ ॥

ಸತ್ಯಕ್ಷಸ್ಸುಮನೋವನೇಷು ಸಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮದೀಯೇಮನೋ ।

ರಾಜೀವೇ ಭ್ರಮರಾಧಿಪೋ ವಿಹರತಾಂ ಶ್ರೀಶೈಲವಾಸೀವಿಭುಃ ॥ ೫೧ ॥

ಪದ್ಯ—ಭೃಂಗಿಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಕುಣಿದುತ್ತಂಗ ಕರಿಮದಪೀರಿಮಾಧನ ।

ಸಂಗದೊಳಗಾಲ್ಪಾದಗೊಂಡತಿಸಾದಕೊಪ್ಪಿರುವ ॥

ಮಂಗಳಾಂಗ ಮಹಾತ್ಮಕವರ್ಣಾಂಗದೈಶರಗೆದುರುನಿಂತಿಹ ।

ಸಂಗಮೇಶ್ವರ ಭೃಂಗವಿಹರಿಸು ಮಾನಸಾಬ್ಜದಲೀ ॥ ೫೧ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕಾರುಣ್ಯಾವೃತವರ್ಷಿಣಂ ಘನವಿಪದ್ಧಿ ಸ್ತುತ್ಯೈವಾಕರ್ಮತಂ ।

ವಿದ್ಯಾಸಸ್ಯಫಲೋದಯಾಯ ಸುಮನಸ್ಸಂಸೇವ್ಯಮಿಚ್ಛಾಕೃತಿಂ ॥

ನೃಕೃದ್ಭಕ್ತಮಯಾರಮದ್ರಿನಿಲಯಂ ಚಂಚಜ್ಜಟಾಮಂಡಲಂ ।

ಶಂಭೋವಾಂಛತಿ ನೀಲಕಂಧರ ಸವಾತ್ವಾಂವೇ ಮಾನಶ್ಚಾತಕಃ ॥ ೫೨ ॥

ಪದ್ಯ—ನೀಲಕಂಧರಮೇಘರೂಪನೆ ಕೀಳಬೇಸಿಗೆ ತಾಪನಾಶಕ ।

ಮೆಲು ವಿದ್ಯಾ ಪೈರು ಬೆಳೆಸಲು ಕರುಣ ಜಲವೀವ ॥

ಬಾಲಶಶಿಧರ ಕುಣಿವಭಕ್ತರ । ಮೇಳನವಿಲನು ಕೃಷಿಯಪೊರೆಯುವ ।

ಮೂಲಗಿರಿಶನೆ ನಿನ್ನ ಬಯಸುದು ಮನಸು ಚಾತಕವೂ ॥ ೫೨ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಅಕಾಶೇನತಿವೀ ಸಮಸ್ತ ಫಣಿನಾಂ ನೇತ್ರಾಕಲಾಪೀನತಾ ।

ನುಗ್ರಾಹಿಪ್ರಣವೋಪದೇಶನಿದ್ಯೈಃ ಕೇಕೇತಿಯೋಗೀಯತೇ ॥

ಶಾಮಾಂ ಶೈಲಸಮುದ್ರವಾಂ ಘನರೂಚಿ ದೃಷ್ಟ್ವಾನಟಂತಂ ಮುದಾ ।

ವೇದಾಂತೋಪವನೇ ವಿಹಾರರಸಿಕಂ ತಂ ನೀಲಕಂಠಂ ಭಜೇ ॥ ೫೩ ॥

ಪದ್ಯ—ನೇಮದಾಶ್ರುತವನವೆ ಚರಿಸುವ । ಆ ಮಹಾನಾಗೇಂದ್ರ ಭೂಷಣ ।

ಕಾಮರಿಪುನತ ಜನರ ಪೊರೆಯುವ ಪ್ರಣವ ಶಬ್ದದಲೀ ॥

ಶಾಮಸುಂದರಿ ಶೈಲಜಾತೆಯು ಪ್ರೇಮಕಾತ್ರಯನಾಗಿ ಕುಣಿಯುವ

ವೋಮಕೇಶದ ನೀಲಕಂಠನ ಭಜಿಪೆನಿತ್ಯದಲೀ ॥ ೫೩ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸಂಧ್ಯಾಘರ್ಷದಿನಾತ್ಯಯೋಹರಿಕರಾಘಾತಪ್ರಭೂತಾನಕ ।
 ಧ್ವಾನೋವಾರಿದ ಗರ್ಜಿತಂ ದಿವಿಷದಾಂದೃಷ್ಟಿಚ್ಛಟಾಚಂಚಲಾ ॥
 ಭಕ್ತಾನಾಂ ಪರಿತೋಷ ಬಾಷ್ಟವಿತತಿರ್ವೃಷ್ಟಿರ್ಮಯೂರಿಶಿವಾ ।
 ಯಸ್ಮಿನ್ನುಜ್ವಲ ತಾಂಡವಂ ವಿಜಯತೇ ತಂ ನೀಲಕಂಠಂ ಭಜೇ ॥೫೪॥

ಪದ್ಯ-ಉರಿವ ಬೇಸಿಗೆ ಯಂತ್ಯಕಾಲಕೆ । ಬರುವ ಮಳೆಸೂಚನೆಯ ಸಂಧಿಗೆ ।
 ಹರಿಯುಮದ್ದಳೆ ಬಾರಿಸಲ್ ಧ್ವನಿಯುಣೈ ಗುಡುಗಾಗೇ ॥
 ಸುರರನೇತ್ರದ ಬೆಳಕುಮಿಂಚಲು । ಪರಮಭಕ್ತರ ತೋಷಬಾಷ್ಟವು ।
 ಸುರಿವಮಳೆವನೆಯಾಗೆ ನಾಟ್ಯದೆ ಲೋಕನಾಯಕನ ॥ ೫೪ ॥
 ಗಿರಿಜೆರೂಪದ ಹೆಣ್ಣುನವಿಲದು । ಹರುಷ ಬೀರುತ ನಿನ್ನ ಸನಿಯಕೆ ।
 ಇರಲುಪರಶಿವ ನೀಲಕಂಠನೆ ನಿನ್ನ ಭಜಿಸುವೆನೂ ॥ ೫೪ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಅದ್ಯಾಯಾಮಿತ ತೇಜಸೇ ಶ್ರುತಿಸದೈವೇದ್ಯಾಯ ಸಾಧ್ಯಾಯತೇ ।
 ವಿದ್ಯಾನಂದಮಯಾತ್ಮನೇ ತ್ರಿಜಗತಃ ಸಂರಕ್ಷಣೋದ್ಯೋಗಿನೇ ॥
 ಧೇಯಾಯಾಖಿಲ ಯೋಗಿಭಿಸ್ಸುರಗಣೈರ್ಗೇಯಾಯ ವೂಯಾವಿನೇ ।
 ಸಮ್ಯಕ್ತಾಂಡವ ಸಂಭ್ರಮಾಯ ಜಟಿನೇಸೇಯಂ ನತಿಶ್ಯಂಭವೇ ॥ ೫೫ ॥

ಪದ್ಯ- ಆದಿಪುರುಷನ ಅಮಿತತೇಜನ । ವೇದವಾಕ್ಯಕೆ ವೇದ್ಯನಾದನ ।
 ಸಾಧಿಸಿರ್ಪನ ಭಕ್ತರರ್ಚನ ಕಾರ್ಯ ಕನವರತ ॥
 ಕಾಯ್ದುಕೊಂಬನ ಮೂರುಲೋಕವ । ಮಾಧವಾದ್ಯಮರಾಳಿ ಯುಷಿಗಣ ।
 ದಾದರತ್ವದ ಗಾನಗೊಂಬನ । ಶಂಭುವಂ ನಮಿಸೇ ॥೫೫॥

ಶ್ಲೋಕ-ನಿತ್ಯಾಯತ್ರಿಗುಣಾತ್ಮನೇ ಪುರಜಿತೇ ಕಾತ್ಯಾಯನೀ ಶ್ರೇಯಸೇ ।
 ಸತ್ಯಾಯಾದಿ ಕುಟುಂಬಿನೇ ಮುನಿಮನಃಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಚಿನ್ಮೂರ್ತಯೇ ॥
 ಮೂಯಸೃಷ್ಟ ಜಗತ್ರಯಯ ಸಕಲಾನ್ನೂಯಂತಸಂಚಾರಿಣೇ ।
 ಸಾಯಂತಾಂಡವಸಂಭ್ರಮಾಯ ಜಟಿನೇ ಸೇಯಂನತಿಶ್ಯಂಭವೇ ॥೫೬ ॥

ಪದ್ಯ-ನಿತ್ಯರೂಪನ ತ್ರಿಗುಣಪೂರ್ಣನ ಸತ್ಯಮೂರುತಿ ತ್ರಿಪುರದಹನನ ।
 ಚಿತ್ತವೇಕದೆ ನೆನೆವ ಕಾತ್ಯಾಯನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದನ ॥
 ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಮುನಿಗೆಕಾಂಬನ ಮತ್ತೆ ಮಾಯದೆ ತ್ರೀಜಗಗೆಯ್ದನ ।
 ಚಿತ್ತಶುದ್ಧದೆ ನಮಿಸುತಿರ್ಪೆನು ಜಡೆಯತಾಂಡವನ ॥ ೫೬ ॥

ಶ್ಲೋಕ- ನಿತ್ಯಂ ಸ್ವೋದರಪೋಷಣಾಯ ಸ ಕಲಾನಂದಿತ್ಯವಿತಾಶಯಾ |
 ವ್ಯರ್ಥಂ ಪರ್ಯಟನಂಕರೋಮಿ ಭವತಸ್ಸೇವಾಂನಜಾನೇ ವಿಭೋ ||
 ಮಜ್ಜನ್ಮಾಂತರ ಪುಣ್ಯವಾಕಬಲತಸ್ತ್ವಂ ಶರ್ವ ಸರ್ವಾಂತರ |
 ಸ್ತಿವ್ಯಸ್ಯೇವಹಿ ತೇನವಾ ಪಶುಪತೇತೇರಕ್ಷಣೇಯೋಸ್ತ್ಯಹಂ || ೫೭ ||

ಪದ್ಯ- ಎನ್ನಹೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಕುನ್ನಿಮನುಜರ ಸೇವೆಗೆಯ್ದೆನು |
 ಉನ್ನತಾದೀ ಮೋಕ್ಷನಾಥನ ನೆನೆವದಂ ಮರತೇ ||
 ಘನ್ನಪಶುಪತ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕ ನೆನ್ನುತಿರ್ಪುದರಿಂದ ಪೂರ್ವದ |
 ಪುಣ್ಯಬಲದಿಂದೈದೆ ರಕ್ಷಿಸು ದೀನಪಾಲಕನೇ || ೫೭ ||

ಶ್ಲೋಕ- ಏಕೋ ವಾರಿಜಬಾಂಧವಃ ಕ್ಷಿತಿನಿಭೋವ್ಯಾಪ್ತಂತಮೋ ಮಂಡಲಂ |
 ಧಿತ್ವಾಲೋಚನ ಗೋಚರೋಪಿ ಭವತಿತ್ವಂ ಕೋಟಿಸೂರ್ಯಪ್ರಭಃ ||
 ವೇದ್ಯಃಕಿನ್ನಭವಸ್ಯಹೋ ಘನತರಂ ಕೀದೃಗ್ಭವೇನ್ಮತ್ತಮ |
 ಸ್ತತ್ಸರ್ವಂ ವ್ಯಪನೀಯಮೇ ಪಶುಪತೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪ್ರಸನ್ನೋಭವ || ೫೮ ||

ಪದ್ಯ- ಕಮಲಬಾಂಧವನೋರ್ವ ಭಾಸ್ಕರ ತಮವನೆಲ್ಲವ ತೆಗೆದುಲೋಕಕೆ |
 ವಿಮಲರೂಪವ ತೋರ್ವನೀನುರೆ ಕೋಟಿ ಪ್ರಭೆಯಿಂದ ||
 ಅಮಮದೆಳಗುವೆಯಾದರೂನೀಂ ತಮವತೆಗೆಯದೆ ಬಿಟ್ಟಿಯಾಕೆ? |
 ನಮಿಸಿ ಬೇಡುವೆ ಕಣ್ಣೆಕಾಣಿಸೊ ಅಂಧಕಧ್ವಂಸೀ || ೫೮ ||

ಶ್ಲೋಕ- ಹಂಸಃಪದ್ಮವನಂ ಸಮಿಚ್ಛತಿಯಥಾ ನೀಲಾಂಬುಜಂ ಚಾತಕಃ |
 ಕೋಕಃಕೋಕನದಪ್ರಿಯಂ ಪ್ರತಿದಿನಂ ಚಂದ್ರಂ ಚಕೋರಸ್ತಥಾ ||
 ಚೇತೋವಾಂಛತಿ ಮಾಮಕಂ ಪಶುಪತೇಚಿನ್ಮಾರ್ಗವ್ಯಗ್ಯಂವಿಭೋ |
 ಗೋನಾಥ ಭವತ್ಪದಾಬ್ಜಯುಗಳಂ ಕೈವಲ್ಯಸಾಕ್ಷಿಪ್ರದಂ || ೫೯ ||

ಪದ್ಯ- ಕಮಲ ವನಗಳ ಹಂಸಪಕ್ಷಿಗಳಮಿತ ಮೇಘವ ಚಾತಕಾಳಿಯು |
 ತಮವಿನಾಶಕ ರವಿಯೊಳಚ್ಛೆಯು ಕೋಕಪಕ್ಷಿಗಳು ||
 ಅಮೃತಕಿರಣನ ಚಕ್ರವಾಕವು ಸುಮಶರಾರಿಯ ಪಾದಪಂಕಜ |
 ವಿಮಲಮಾನಸ ಬಯಸುತಿರ್ಪುದು ಮೋಕ್ಷದಾಯಕನೇ || ೫೯ ||

ಶ್ಲೋಕ- ರೋಧಸ್ತೋಯ ಹೃತಶ್ರಮೇಣ ಪಥಿಕಶ್ಚಾಯಾಂತರೋ ವೃಷ್ಟಿತೋ |
 ಧೀತಃಸ್ವಸ್ಥಗೃಹಂಗೃಹಸ್ಥ ಮತಿಧಿರ್ದೀನಃಪ್ರಭುಂ ಧಾರ್ಮಿಕಂ ||
 ದೀಪಂ ಸಂತಮಸಾಕುಲಶ್ಚ ಶಿಖಿನಂ ತೀತಾವೃತಸ್ತ್ವಂತಥಾ |
 ಚೇತಸ್ಸರ್ವಭಯಾಪಹಂ ವ್ರಜಸುಖಂ ಶಂಭೋಃಪದಾಂಭೋರುಹಂ || ೬೦ ||

ಪದ್ಯ—ನೀರಿಗೋಸುಗ ನದಿಯತೀರವ ದಾರಿಕಾರರು ನೆರಳಿನಾಶ್ರಯ |

ಭಾರಿಮಳೆಯಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಬಳಲುವರಾಲಯಂಗಳನೊ ||

ಸಾರುವತಿಥಿಯು ಮನೆತನಸ್ಥರ ಧೀರಧಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ದೀನರು |

ಕೋರುವಂದವೆ ಮನವೆಪೊಂದೈ ಸಾಂಬವದಯುಗವಾ || ೬೦ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಅಕೋಲಂ ನಿಜಬೀಜ ಸಂತತಿರಯಸ್ಯಾಂತೋಪಲಂ ಸೂಚಿಕಾ |

ಸಾಧ್ವೀನೈಜವಿಭಂ ಲತಾಕ್ಷಿತಿರುಹಂ ಸುಧಾಸ್ಪರಿದ್ವ್ಯಭಂ ||

ವ್ರಾಪ್ತೋತ್ತೀಹ ಯಥಾತಥಾಪಶುವತೇಃ ಪಾದಾರವಿಂದದ್ವಯಂ ||

ಚೇತೋವೃತ್ತಿರುಪೇತ್ಯ ತಿಷ್ಠತಿಷ್ಠದಾ ಸಾಭಕ್ತಿರಿತ್ಯುಚ್ಯತೇ || ೬೧ ||

ಪದ್ಯ—ಮೊದಲಿನಂದದೆ ಬೀಜವೃಕ್ಷವು ನದಿಗಳಂಬುಧಿಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ |

ಸುದತಿ ನಿಜಪತಿ ಬಳ್ಳಿಮರಗಳಪೊಂದು ತಿರುವಂತೇ ||

ಹೃದಯದೀಶ್ವರ ಪಾದದಾಶ್ರಯ ಮುದವೆಪೊಂದಲು ಭಕ್ತಿಯಪ್ಪುದು |

ಚದುರವೊನಸ ಸೂಜಿಯಾಗೈ ಸೂಜಿಗಲ್ಲಿನೊಳೊ || ೬೧ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಆನಂದಾಶ್ರುಭಿರಾತನೋತಿ ಪುಲಕಂ ನೈರ್ಮಲ್ಯಮಾಚ್ಛಾದನಂ |

ವಾಚಾಶಂಖ ಮುಖೇಸ್ಥಿತ್ಯೈಶ್ಚ ಜರಾಪೂರ್ತಿಂ ಚರಿತ್ರಾಮೃತೈಃ ||

ರುದ್ರಾಕ್ಷೈರ್ಭಸಿತೇನ ದೇವವಮುಷೋ ರಕ್ಷಾಂಭವಧ್ವಾವನಾ |

ಪಥ್ಯಂಕೇ ವಿನಿವೇಶ್ಯ ಭಕ್ತಿಜನನೀ ಭಕ್ತಾರ್ಭಕಂ ರಕ್ಷತೇ || ೬೨ ||

ಪದ್ಯ—ಭಕ್ತಿಯೆಂಬಾತಾಯಿ ಪ್ರೇಮದ ಭಕ್ತರೆಂಬಾಮಕ್ಕಳನ್ನುರೆ |

ಯುಕ್ತಿಯಿಂದಲಿ ಸಲಹುತಿಹಳಾನಂದದೊಳು ಮುಳುಗೀ ||

ಉಕ್ತನಿರ್ಮಲವಸನಪೊದಿಸಳು ಸೂಕ್ತ ಚರಿತಾಮೃತವನೀಂಟಿಸಿ |

ಮುಕ್ತಿಯೊಡೆಯನೆ ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನದ ಮಂಕದೊರಗಿಪಳೊ || ೬೨ ||

—ಭೂತಿರುದ್ರಾಕ್ಷಾದಿವೇಹಕೆ ಭೀತಿನೀಗಿಸಲೊದಗಿಸಿರ್ಪಳು |

ಮಾತೆಯಿಂಥವಳಾವಜನ್ಮಕೆ ದೊರೆವಳೋ ದೇವಾ || ೬೨ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಮಾರ್ಗಾರ್ವರ್ತಿತ ಪಾದುಕಾ ಪಶುಪತೇರಂಗಸ್ಯ ಕೂರ್ಚಾಯತೇ |

ಗಂಡೂಷಾಂಬುನಿಷೇಚನಂ ಪುರರಿಪೋರ್ಧಿವ್ಯಾಭಿಷೇಕಾಯತೇ ||

ಕಿಂಚದ್ಭಕ್ತಿತ ಮಾಂಸಶೇಷಕವಳಂ ನನ್ಮೋಪಹಾರಾಯತೇ |

ಭಕ್ತಿಃಕಿಂನಕರೋತ್ಯಹೋವನಚರೋ ಭಕ್ತಾವತಂ ಸಾಯತೇ || ೬೩ ||

ಪದ್ಯ—ಹಾದಿತುಳಿತುಳಿದೈದೆ ಸವೆವಿಹ ಪಾದರಕ್ಷವೆ ಮೈಯ್ಯನೊರೆಸಿದ |

ಅವಿತಂಕರ ನಿನಗೆ ಬಾಯೊಳುತಂದು ನೀರೆರೆದ ||

ಸಾಧಿಸಡವಿಯ ಬೇಟೆನಾಂಸವ ಸ್ವಾದನೋಡುಳಿದಶನನಿನಗೈ |

ಚೋಡ್ಯವಲ್ಲವೆ ವ್ಯಾಧಭಕ್ತಿಗೆ ನಲಿಯು ಸಲಹಿಮಮ || ೬೩ ||

ಶ್ಲೋಕ-ವಕ್ಷಸ್ತಾಡನಮಂತಕಸ್ಯ ಕಠಿಣಾಪಸ್ಮಾರ ಸಮುದಾನಂ ।

ಭೂಭೃತ್ಪರ್ಯಾಟನಂ ನಮತ್ಸುರಶಿರಃ ಕೋಟೀರ ಸಂಘರ್ಷಣಂ ॥

ಕರ್ಮದಮೃದುಳಸ್ಯ ತಾವಕಪದ ದ್ವಂದ್ವಸ್ಯಗೌರಿಪತೇ ।

ಮಚ್ಛೇತೋಮಣಿವಾದುಕಾ ವಿಹರಣಂ ಶಂಭೋ ಸದಾಂಗೀಕುರು ॥೬೪॥

ಪದ್ಯ-ಅಂತಕೆದೊಡುನು ಒದೆಯುವಾಗ್ಗೆಯು ಭ್ರಾಂತನಾಡ ಪಸ್ಮಾರಮೆಟ್ಟಲು ।

ಸಂತತಂಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಲು ದೇವತಾನಿಕರ ॥

ಕಂಠುಹರ ಪೊರೆಯೆಂದು ನಮಿಸಲ್ ಅಂತಮುಕುಟವಧಕ್ಕೆ ಪಾದಕೆ ।

ಎಂತುಸಹನವು ಎನ್ನ ಮನಪಾದುಕೆಯುಕೊಳ್ಳಯ್ಯಾ ॥ ೬೪ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ವಕ್ಷಸ್ತಾಡನ ಶಂಕಯಾ ವಿಚಲಿತೋ ವೈವಸ್ವತೋ ನಿರ್ಜರಾಃ ।

ಕೋಟೀರೋಜ್ವಲರತ್ನದೀಪ ಕಲಿಕಾನಿರಾಜನಂಕುರ್ವತೇ ॥

ದೃಷ್ಟಾಮುಕ್ತಿನಧೂಪ್ತನೋತಿ ನಿಭೃತಾಶ್ಲೇಷ ಭವಾನಿಪತೇ ।

ಯಚ್ಛೇತಸ್ತವ ಪಾದಸದ್ಮಭಜನಂ ತಸ್ಯೇಹಕಿಂದುರ್ಲಭಂ ॥೬೫॥

ಪದ್ಯ-ದೇವಪಾದದ ಭಜನೆಗೆಯ್ವರಿಗಾವಫಲದುರ್ಲಭವು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ।

ಸಾವತರುವಂತಕನು ಬೆದರುವನೊದವ ಭಯದಿಂದ ॥

ಸರ್ವದೇವರಮುಕುಟರತ್ನದ ದೀವಿಗಿಂದಲೆ ಬೆಳಗಲಭಯವ ।

ನೀವಮುಕ್ತಿನಾಥ ಪೊರೆಯೈ ಭಜನೆಯೆನಗಿತ್ತು ॥ ೬೫ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಕ್ರೀಡಾರ್ಥಂ ಸೃಜಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚಮಖಿಲಂ ಕ್ರೀಡಾಮೃಗಾಸ್ತೇಜನಾ

ಯತ್ಕರ್ಮಾಚರಿತಂ ಮಯಾಚಭವತಃ ಪ್ರೀತ್ಯೈ ಭವತ್ಯೇವತತ್ ॥

ಶಂಭೋಸ್ತಸ್ಯ ಕುತೂಹಲಸ್ಯ ಕರಣಂ ಮಚ್ಛೇಷ್ಟಿತಂ ನಿಶ್ಚಿತಂ ।

ತಸ್ಮಾನ್ ಮಾಮಕರಕ್ಷಣಂ ಪಶುಪತೇ ಕರ್ತವ್ಯಮೇವತ್ಸಯಾ ॥ ೬೬ ॥

ಪದ್ಯ-ಕ್ರೀಡೆಗೋಸುಗ ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವ ಮಾಡಿದಲ್ಲವೆ? ಲೋಕನಾಯಕ ।

ಹೂಡಿದಾಟದೆ ಪ್ರಾಣಿಗಖಿಲಕ್ಕುಂಟೆ! ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ॥

ಅಡಿನಾಡುವ ಕೇಳಿಮೂಸುವ ನೋಡಿಯುಳುವ ನಗುವ ಚೇಷ್ಟೆಯ ।

ನಾಡಿನೊಳಗಿನ ದಾವಚೇತನಿಲ್ಲ ವಿಶ್ವೇಶ ॥ ೬೬ ॥

-ಅಂತುಕಾರಣ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಯಿಂತುರಚಿಸಿವ ಬಳಕ ರಕ್ಷಣ ।

ಕಿಂತುಯಾತಕೆ ವ್ಯಸನಗೊಳ್ಳಲಿ ನೀನೆ ರಕ್ಷಿಸುವೆ ॥

ಕಂಠುಹರ ಪರಮಾತ್ಮ ಪಸಿಧರ ಭ್ರಾಂತಿಕೆವಳ್ಳುರವಕಟ ಕೆಲಬರು ।

ಎಂತುಮಾದರು ಬಿಡದು ರಕ್ಷಿಸು ಸರ್ವವನವರತಾ ॥ ೬೬ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಬಹುವಿಧ ಪರಿತೋಷ ಬಾಷ್ಪಪೂರ ।

ಸ್ಫುಟಿಪುಲಕಾಂಕಿತಚಾರು ಭೋಗಭೂಮಿ ॥

ಚಿರಪದ ಫಲಕಾಂಕ್ಷಿ ಸೇಷ್ಯನಾನಾಂ ।

ಪರಮ ಸದಾಶಿವ ಭಾವನಾಂ ಪ್ರಪದ್ಯೇ ॥ ೬೭ ॥

ಪದ್ಯ-ವಿವಿಧಸಂತೋಷಾಮೃತಂಗಳು ತವಸಿಯಕ್ಷಿಯೊಳುದಯಹೊಂದಲು ।

ಜನದೇವೈಪುಳಕಾಗೆ ಸುರಚಿರ ಭೋಗಕೆಡೆಯಾಗೇ ॥

ಸವೆಯುಂಧಾ ಮುಕ್ತಿಬಯಸುವ ಭುವನಪಾವನರಾದ ಮುಷಿಗಳ ।

ಸವಲುದೋರದ ಮುದೊಳಿರುವ ಭಜನಿಗೊಂದಿಸುವೇ ॥ ೬೭ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಅಮಿತ ಮುದಮೃತಮುಹುರ್ದುಹಂತೀಂ ।

ವಿಮಲ ಭವತ್ಪದಗೋಷ್ಠ ಮಾವಸಂತೀಂ ॥

ಸದಯ ಪಶುಪತೇ ಸುಪುಷ್ಪಾಪಾಕಾಂ ।

ಮಮಪರಿಪಾಲಯ ಭಕ್ತಿಧೇನುಮೇಕಾಂ ॥ ೬೮ ॥

ಪದ್ಯ-ಹೇ ಸದಾಶಿವ ಭಕ್ತಿಧೇನುವು ತೋಷವೆಂಬಮೃತವನೆ ಕರೆವುದು ।

ನಾಸಗೆಯ್ದುದು ನಿನ್ನ ಪದಗೋಶಾಲೆಯಲ್ಲೈಲ್ಲಭವಾ ॥

ಪೋಷಣಕ್ಕೆಯು ನೀನ ಪಶುಪತಿ ವಿಸಲಾಗಿಹ ಫಲಕೆ ನಾನೈ ।

ಕಾಶಿನಾಸನೆ ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ನೀನೆರಕ್ಷಿಪುದು ॥ ೬೮ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಜಡತಾಪಶುತಾ ಕಳಂಕಿತ ಕುಟಿಲಚರತ್ಪಂಚ ನಾಸ್ತಿಮಯಿದೇವ ।

ಅಸ್ತಿಯದಿ ರಾಜಮೌಳೀ ಭವದಾಭರಣಸ್ಯನಾಸ್ತಿಕಿಂ ಪಾತ್ರಂ ॥ ೬೯ ॥

ಪದ್ಯ-ಜಡತನತ್ವವು ಪಶುತನತ್ವವು ಕಡುಕಳಂಕವು ದೇಹಕಿಲ್ಲವು ।

ದೃಢದಿನಡೆಯುವೆ ಕುಟಿಲಜಂದ್ರಮನಂತೆ ನಾನಲ್ಲ ॥

ವೃಡನೆ ಕೇಳೈ ದೋಷಯುಕ್ತನ ಜಡೆಯೊಳಿರಿಸಿದರಿಂದ ನನ್ನನು ।

ಕಡೆಗೆ ತೆಗೆಯದೆ ರಕ್ಷಿಸೈ ಸರ್ವಜ್ಞ ಮೂರುತಿಯೇ ॥ ೬೯ ॥

ಶ್ಲೋಕ-ಅರಹಸಿರಹಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರಬುಧ್ಯಾ ।

ಪರಿವಸಿತುಂ ಸುಲಭಃಪ್ರಸನ್ನಮೂರ್ತಿಃ ॥

ಅಗಣಿತ ಫಲದಾಯಕಃಪ್ರಭುರ್ಮೇ ।

ಜಗದಧಿಕೋ ಹೃದಿರಾಜಲೇಖರೋಸ್ತಿ ॥ ೭೦ ॥

ಪದ್ಯ-ರೂಪೇಖರ ಸಾರ್ವಭೌಮನೆ ಮೂಜಗತ್ಪತಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕ ।

ಪೂಜೆಗೆಯ್ಯಲು ಸುಲಭನಾಗಿಪೆ ಭಕ್ತರೊಳಹೊರಗೇ ॥

ನೈಜದಿಂದಲಿ ಸುಪ್ರಸನ್ನತೆ ಸಾಜವಾಗಿಯೆಹೃದಯದಲ್ಲಿರೆ ।

ಸೋಜಿಗಲ್ಲವೆ ಬೆದರುತಿರ್ಪುದು ಭವದಬಂಧನಕೇ ॥೨೦॥

ಶ್ಲೋಕ-ಆರೂಢ ಭಕ್ತಿಗುಣಕುಂಜಿತ ಭಾವಚಾಪ ।

ಯುಕ್ತೈಶ್ಚಿವಸ್ತುರಣ ಬಾಣಗಣೈರವೇನೀಘೈಃ ॥

ನಿರ್ವಿತ್ಯಕಿಲ್ಬಿಷರೂಪಂ ವಿಜವಯಾಸುಧೀಂದ್ರಃ ।

ಸಾನಂದಮಾವಹತಿ ಸುಸ್ಥಿರ ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮೀಂ ॥೨೧॥

ಪದ್ಯ-ಮನದಬಿಲ್ಲನು ಬೊಗ್ಗುಸುತ್ತಲಿ ಅನುವಿನಿಂವಲಿ ಭಕ್ತಿಹಗ್ಗುವ ॥

ಘನತಪಾಗಿಯೆಕಟ್ಟಿ ಧ್ಯಾನದ ಕಣೆಗಳನ್ನೆಸೆಸು ॥

ಜನಿತವಾಗಿಹ ಪಾಪರಿಪುಗಳ ಕನಿಕರಲ್ಲದೆ ಗೆಲ್ಪು ಸುಸ್ಥಿರ ।

ಎನಿತೆ ಮೋಕ್ಷದೊಳ್ಳೆಕ್ಕರಹಕ್ಕಿ ಶಿವನೆ ಸೇವಕರು ॥೨೧॥

ಶ್ಲೋಕ-ಧ್ಯಾನಾಂಜನೇನ ಸಮವೇಕ್ಷ್ಯ ತವಃಪ್ರದೇಶಂ ।

ಭಿತ್ವಾಮಹಾಬಲಿಭಿರೀಶ್ವರ ನಾಮಮಂತ್ರೈಃ ॥

ದಿವ್ಯಾಶ್ರಿತಂಘುಜಗಭೂಷಣಮುದ್ವಹಂತೀ ।

ಯೇ ಪಾದಪದ್ಮಮಿಹತೇ ಶಿನತೇ ಕೃತಾರ್ಥಾಃ ॥೨೨॥

ಪದ್ಯ-ಧರಿಯೊಳಡಗಿದ ದ್ರವ್ಯವಂಜನ ದಿರುವ ತಿಳಿಯುತ ಕಾವಲಂಗಳ ॥

ಸರಿಸಿ ಬಲಿಮಂತ್ರಾದಿ ಸಾಧನದಿಂದ ಕೈವಶವಾ ।

ಪರಿಯೊಳಭವನೆ ಧ್ಯಾನದಂಜನ ಧರಿಸುತೀತನ ಪಾವನಿಧಿಯನು ।

ಇರುವತಾಣವ ಹುಡುಕಿ ಕಾವಲದೇವ ಸರ್ಪಗಳ ॥೨೨॥

ಬಳಿಕ ಜಪತಪ ಮಂತ್ರದೆಡೆಯಿಂ ಮಲಿನವಾಗಿಹ ತಾಮಸತ್ವದ ।

ನೆಲದಮರೆಗಿಹ ಭೂಗತ್ಪ್ರಸಿರಿಯನ್ನೆ ಪೊರಿಸುವದೂ ॥

ಜಲಜನಾಭಾದ್ಯಮರ ವಂದಿತ ವಿಲಸಿತೀಶ್ವರ ಪಾದದೊರೆಯಲು ।

ಬಳಿಕ ಬರುವದೆ ಜನನಮರಣದ ದೋಷದಾರಿದ್ರ್ಯ ॥೨೨॥

ಶ್ಲೋಕ-ಭೂದಾರತಾಮೃದವ ಹಸ್ಯದವೇಕ್ಷಯಾಶ್ರೀ ।

ಭೂದಾರ ಋನ ಕಿಮತಸ್ಸುಮತೇಲಭಸ್ವ ॥

ಕೇದಾರ ಮೂಕಲಿತ ಮುಕ್ತಿಮಹಾಪಧೀನಾಂ ।

ಪಾದಾವಿಂದ ಭಜನಂ ಪರಮೇಶ್ವರಸ್ಯ ॥೨೩॥

ಪದ್ಯ—ಈಶಪಾದದ ಸ್ಮರಣಬಲದಿಂದ ಶ್ರೀಶನಿಷ್ಠುವು ಕ್ರೋಧರೂಪವು ।
 ನಾಶಿಸುತ್ತಲೆ ಧರಿಸಿ ಮೆರೆದನು ಭೂಮಿಪತಿಯಾಗಲಿ ॥
 ದೋಷವಿಲ್ಲದ ಮುಕ್ತಿಯೌಷಧಪೋಷ್ಯಭೂಮಿಯು ಶಂಕರಡಿಗಳು ।
 ಅತಿಪರ್ಗನ ವರತ ಸಿದ್ಧವು ಭಜಿಸುಮತಿಯುತನೇ ॥೨೩॥

ಶ್ಲೋಕ—ಆಶಾವಾಶ ಕ್ಲೇಶ ದುರ್ವಾಸನಾದೇಃ ।
 ಭೇದೋದ್ಯುಕ್ತೈರ್ದಿವ್ಯಗಂಧೈರಮಂಧೈಃ ॥
 ಆಶಾಶಾಖೇ ಕಸ್ಯಪಾದಾರವಿವಂ ।
 ಚೇತಃಪೇಟ್ರಿಂವಾಸಿತಾಂಮೇತನೋತಿ ॥೨೪॥

ಪದ್ಯ—ಕೆಟ್ಟ ಆಶೆಯ ಮನುಜನರ್ಗಕೆ ಹುಟ್ಟಲದರಿಂ ದುಷ್ಟವಾಸನೆ ।
 ಪುಟ್ಟಿಬಿಳಿಯುತ ಮುಕ್ತಿಬಾಹಿರವಾಗಿ ಕೆಡಿಸುವದು ॥
 ಅಟ್ಟಲೋಸುಗ ನೀಚಗುಣಗಳ ಶೇಷತರಸದ್ವಾಸನುಳ್ಳಾ ।
 ಪುಟ್ಟವಾದಾಂಬುಜವ ಮನದೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವೆನು ॥೨೪॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕಲ್ಯಾಣಿನಂ ಸರಸ ಚಿತ್ರಗತಿಸವೇಗಂ ।
 ಸರ್ವೇಂಗಿತಜ್ಞಮನಘಂಧ್ರನಲಕ್ಷಣಾಡ್ಯಂ ॥
 ಚೇತಸ್ತುರಂಗಮಧಿರುಹ್ಯ ಚರಸ್ತುರಾರೇ ।
 ನೇತಸ್ತಮಸ್ತ ಜಗತಾಂ ವೃಷಭಾಧಿರೂಢ ॥ ೨೫ ॥

ಪದ್ಯ—ಕಾಮವೈರಿಯ ಸಕಲಲೋಕಕೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲಿ ಸಲಹಲೋಸುಗ ।
 ಆ ಮಹಾವೃಷಭೇಶನೇರುತ ಪೋಗಬೇಕಲ್ಲೆ ॥
 ಸೌಮನಸ್ಯದತುರಗವೊಂದಿದೆ ನೇಮದಾಸುಳಿಲಕ್ಷಣುಳ್ಳದು ।
 ವೈರೋಮಕೇಶನೆ ಚಿತ್ರಗತಿಯುಂ ಟ್ರೀಗಲೇರುವದು ॥ ೨೫ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಭಕ್ತಿರ್ಮಹೇಶಪದ ಪುಷ್ಕರಮಾವಸಂತೀ ।
 ಕಾದಂಬಿನೀವ ಕುರುತೇ ಪಂತೋಷನರ್ಷಂ ॥
 ಸಂಪೂರಿತೋ ಭವತಿಯಸ್ಯ ಮನಸ್ತಟಾಕ ।
 ಸ್ತಜ್ಜನ್ಮಸಸ್ಯಮಖಿಲಂ ಸಫಲಂ ಚನಾನ್ಯತ್ ॥ ೨೬ ॥

ಪದ್ಯ—ಅದಿಶಂಕರ ಪಾದವೈರೋಮದೆ ಸಾಧಿಸಿರುವಾಭಕ್ತಿಮೋಡವು ।
 ಹೊಯ್ದುತೋಷದ ಮಳೆಯು ಮಾನಸಕೇರಿಯ ತುಂಬಿರಲು ॥
 ಕಾಮಿತಾರ್ಥದ ವೈರುಭರದಿಂದ ರಾಮಣೀಯಕಮಾಗಿಬಿಳಿವುದು ।
 ಹೇಮಹೇಶ್ವರ ಸತತಭಕ್ತಿಯನಿರಿಸು ಕರುಣದಲಿ ॥ ೨೬ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಬುದ್ಧಿಸ್ಥಿರಾಭವಿತು ವೊತ್ತರ ಪಾದಪದ್ಮೆ |
 ಸಕ್ತಾವಧೂವೀರಹಿಣೀವಸದಾ ಸ್ಮರಂತೀ ||
 ಸದ್ಭಾವನಾಸ್ಮರಣ ದಶನ ಕೀರ್ತನಾದೀ |
 ಸಮ್ಮೋಹಿತೇವ ಶಿವಮಂತ, ಜಪೇನಕಿಂತೇ || ೨೭ ||

ಪದ್ಯ—ಇನಯನಗಲಿದ ಯುವತಿಯಂತೇ ಕನಸುಮನಸಿಲಿ ಬಿಡದೆ ನಿನ್ನನು |
 ನೆನಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿ ನೋಡಿ ನಲಿಯಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿಹುದು ||
 ಘನದಯಾಕರ ಪಾದಸೇವಕ ಮನದೆಯರಕಾಗಿದ್ದು ಧ್ಯಾನದ |
 ಜನುಮವನ್ನಿಘಟಕೆ ಈಯಲೋ ರಕ್ಷಕಾಗಣಿಯೇ || ೨೮ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಸದುಪಚಾರ ವಿಧಿಷ್ಟನುಬೋಧಿತಾಂ |
 ಸವಿನಯಾಂಸುಹೃದಾಂ ಸಮುಪಾಶ್ರಿತಾಂ ||
 ಮಮಸಮುದ್ಧರ ಬುದ್ಧಿಮಿವಾಂಪ್ರಭೋ |
 ವರಗುಣೇನ ನಮೋಽಥ ವಧೂಮಿವ || ೨೯ ||

ಪದ್ಯ—ಮೃಡನೆ ನವವಧುವಾದ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗಡನೆ ಸದ್ಗುಣಪೇಳ್ವ ಕೃಪೆಗೆಯ್ |
 ನಡತೆ ನೇಮಗಳಾವದೊಂದನು ಅರಿಯು ದಿರುತಿಹುದು ||
 ಕೊಡು ವಿವೇಕವವಿನಯಿಯಾಗಲಿ ಬಿಡದೆ ಸುಪಚಾರಂಗಳೊದಗಲಿ |
 ದೃಢಸು ಹೃದಯದೆ ನೀನೆ ವಾಸಿಸಿ ಯುದ್ಧರಂಗೆಯೋ || ೩೦ ||

ಶ್ಲೋಕ—ನಿತ್ಯಂಯೋಗಿಮನಸ್ಸರೋಜದಳ ಸಂಚಾರಕ್ಷಮಸ್ವತ್ಯಮ |
 ಶೃಂಭೋತೇನ ಕಥಂ ಕರೋರ ಯಮರಾಡ್ವಕ್ಷಃ ಕವಾಟಕ್ಷತಿ ||
 ಅತ್ಯಂತಂ ಮೃದುಲಂ ತ್ವದಂಸ್ಪ್ರಿಯುಗಳಂ ಹಾಮೇಮನಶ್ಚಿಂತಯ |
 ತ್ಯೇತಲ್ಲೋಚನಗೋಚರಂ ಕುರು ವಿಭೋಹಸ್ತೇನ ಸಂವಾಹಯೇ || ೩೧ ||

ಪದ್ಯ—ವಿಮಲಮುಷಿಗಳ ಮನವದೆಂಬುವ ಕಮಲದೊಳಗನ ವರತವಾಸಿವ |
 ಸುಮದ ತೆರದಿಂಕೋಮಲಾಗಿಹ ನಿನ್ನ ಪಾದಗಳೊ ||
 ಯಮನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳಕೆ ತಾಕಲು ಅಮಮನೋಯುತ್ತಿರಲು ಬಹುದೈ |
 ನಮಿಸಿಪಾದದ ಸೇವೆಗೆಯ್ಯುವೆ ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರಿಸೋ || ೩೨ ||

ಶ್ಲೋಕ—ಏಷ್ಯತ್ಯೇಷ ಜನಿಂ ಮನೋಸ್ಯ ಕರಿಣಂ ತಸ್ಮಿನ್ ನಟಾನೀತಿಮ |
 ದ್ರಕ್ಷಾಯೈಗಿರಿಶಿಮ್ನಿಕೋಮಳಪದನ್ಯಾಸಃ ಪುರಾಭ್ಯಾಸಿತಃ |
 ನೋಚೇದ್ವಿವ್ಯಗೃಹಾಂತರೇಷು ಸುಮನಸ್ತಲ್ಪೇಷು ವೇದ್ಯಾದಿಷು |
 ಪ್ರಾಯಸ್ಸತ್ಪು ಶಿಲಾತಲೇಷು ನಟನಂ ಶಂಭೋಕಿಮರ್ಥಂ ತವ || ೩೩ ||

ಪದ್ಯ— ಜೀವವೆನ್ನದು ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪುದು ದೇವ ನೀನದರಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುದು ।
 ಯಾವಕಾಲಕು ತಪ್ಪದದರಿಂದೀಶನೀ ಮೊದಲೇ ॥
 ದಿವ್ಯಮಂದಿರ ಪುಷ್ಪಶಯ್ಯದಿ ಸೇವ್ಯನಾಗೊರಗಿದರ್ಶಂಕರ ।
 ನವ್ಯ ಮೃದು ಪದಪಂಕಜಂಗಳಗಿತ್ತೆ ತಿಕ್ಷಣವ ॥ ೮೦ ॥

ಕಠಿಣಗಿರಿಯೊಳು ವಾಸಗೆಯ್ಸೆಯೊ ನಟನೆ ಶೈಲದಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲವೆ ।
 ಪಠಣಕಸದಳವಾದ ಬಿರಿಮನದವರ ಹೃದಯದಲೇ ॥
 ನಟನೆಗೆಯ್ಯುತ್ತ ಸರ್ವಕಾಲದಿ ದಿಟದಿರಂಜಿಸಲೋಸುಗಲ್ಲವೆ ।
 ಪಟು ಪರಾಕ್ರಮಿ ಭಕ್ತರಕ್ಷಣಕಾರ್ಯಧುರಧರನೇ ॥ ೮೦ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಕಂಚಿತ್ಕಾಲಮುಮಾಮಹೇಶಭವತಃ ಪಾದಾರವಿಂದಾರ್ಚನೈಃ ।
 ಕಂಚಿಧ್ಯಾನಸಮಾಧಿಭಿಶ್ಚನತಿಭಿಃ ಕಂಚಿತ್ಕಥಾ ಕರ್ಣನೈಃ ॥
 ಕಂಚಿತ್ಕಂಚಿದವೇಕ್ಷಣೈಶ್ಚನುತಿಭಿಃ ಕಾಂಚಿತ್ಪಶಾವಿದ್ಯತೀಂ ।
 ಯಃಪ್ರಾಪ್ನೋತಿ ಮುದಾತ್ಪದರ್ಪಿತಮನಾ ಜೀವನ್ ಸಮುಕ್ತಃಖಲು ॥ ೮೧ ॥

ಪದ್ಯ— ಕೆಲವುಕಾಲವು ಸಾಂಬಗೇವನ ಜಲಜಚರಣವ ಪೂಜಿಸುತ್ತಲಿ ।
 ಕೆಲವುಕಾಲವು ಧ್ಯಾನರೂಪಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರುತ ॥
 ಕೆಲವು ಕಾಲವು ನಮನಗೆಯ್ಯುತ್ತ ಕೆಲವುಕಾಲವು ಕಥೆಯ ಕೇಳುತ್ತ ।
 ಎಲಸಿತಾತ್ಮನ ದಿವ್ಯನಾಮವ ಬಿಡದೆ ನುತಿಗೆಯ್ಯು ॥ ೮೧ ॥

ದೇವ ನಿನ್ನಯ ಕಿಂಕರತ್ವವ ಯಾವ ಮಾನವ ಪೊಂದ್ವನವನೇ ।
 ಸಾವು ಬರದೇ ಮುಕ್ತನಲ್ಲವೆ ಧನ್ಯನಾಗಿಹನೂ ॥
 ದೇವದೇವೋತ್ತಮನೆ ಭಕ್ತರ ಕಾವಭಾರವು ನಿನ್ನದಲ್ಲವೆ ।
 ಭಾವ ನಿರ್ಮಲಗೆಯ್ಯು ವಾಸಿಸು ಮಾನಸಾಧಿಪನೇ ॥ ೮೧ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ಬಾಣತ್ವಂ ವೃಷಭತ್ವಮರ್ಧವಪುಷಾ ಭಾರ್ಯಾತ್ವಮಾರ್ಯಾಪತೇ ।
 ಘೋಣಿತ್ವಂ ಸಖಿತಾಮೃದಂಗವಹತಾ ಚೇದ್ಯಾದಿ ರೂಪಂದಧಾ ॥
 ತ್ವತ್ಪಾದೇ ನಯನಾರ್ಪಣಂ ಚಕೃತವಾನ್ ತ್ವದ್ವೇಹ ಭಾಗೋ ಹರಿಃ
 ಪೂಜ್ಯಾತ್ ಪೂಜ್ಯತರಸ್ಸವಹಿಸಜೇತ್ಯೋವಾತದನ್ಯೋಧಿಕಃ ॥ ೮೨ ॥

ಪದ್ಯ— ಗಿರಿಜೆಯರಸನೆ ನಿನ್ನ ಸಂಗಡ ಹರಿಯು ಬಾಣವು ವೃಷಭರೂಪವ ।

ಧರಿಸಿ ಮೆರೆದನು ಕಿಟಿಯು ಅದನು ಸಖನು ತಾನಾಗಲಿ ||

ಪರಮನಾಟ್ಯದೆ ವಾದ್ಯ ಬಾಜಿಪ ಚರಣಕರ್ಪಣಗೆಯ್ದು ಕಣ್ಣನು ।

ಸರಸಜೋದ್ಭವಗಿಂತ ಪೂಜ್ಯನು ಅದ ನಿನ್ನಿಂದ ||೮೨||

ಶ್ಲೋಕ— ಜನನ ಮೃತಿಯುತಾನಾಂ ಸೇವಯಾ ದೇವತಾನಾಂ ।

ನಭವತಿ ಸುಖಲೇಶಸ್ಸಂಶಯೋ ನಾಸ್ತಿತತ್ರ ||

ಅಜನಿಮಮೃತರೂಪಂ ಸಾಂಬವಿೂಶಂ ಭಜಂತೇ ।

ಇಹಪರಮ ಸುಖಂತೆಯೇಹಿಧನ್ಯಾಲಭಂತೇ ||೮೩||

ಪದ್ಯ— ಜನನ ಮರಣವು ತೊಡಕಿಕೊಂಡಿಹ ಅನಿಮಿಷಕಳ ಸೇವೆಯಿಂದಲಿ

ಘನಸುಖವುಸಂಪತ್ತು ಬರದೈ ದೃಢದಿ ನಂಬುವದೂ ||

ಜನನವೊಂದನು ಮೃತಿಯನ್ನೆದನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಯುದಿಪನಿತ್ಯನು ।

ಚಿಂತುಮಯಾತ್ಮಕ ಸಾಂಬಸೇವೆಯೊಳಹುದು ಸಿರಿಸುಖವೂ ||೮೩||

ಶ್ಲೋಕ— ಶಿವತವ ಪರಿಚಯಾನ್ ಸನ್ನಿಧಾನಾಯಗೌರ್ಯಾ ।

ಭವಮುಮಗುಣಧುರ್ಯಾಂ ಬುದ್ಧಿಕನ್ಯಾಂ ಪ್ರದಾಸ್ಯೇ ||

ಸಕಲಭುವನಬಂಧೋ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಸಿಂಧೋ ।

ಸದಯಹೃದಯಗೇಹೇ ಸರ್ವದಾ ಸಂವಸತ್ತಂ ||೮೪||

ಪದ್ಯ— ಲೋಕಜನಕನೆ ಸರ್ವಜಗವನೆ ಸಾಕುತಿರುವಾ ಭುವನಬಂಧುವೆ ।

ಏಕಭಾವದೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯು ಎನಗೆ ದೊರೆವುದಕೇ ||

ನಾಕಬಿಟ್ಟೀ ಮನದ ಮನೆಯಲಿ ಲೋಕಮಾತೆಯು ಸಹಿತವಾಸಿಸು

ನಾಕರಂಗಳನೆತ್ತಿಅರ್ಪಿಸೆ ಬುದ್ಧಿಕನ್ಯೆಯನು ||೮೪||

ಶ್ಲೋಕ— ಜಲಧಿಮಥನ ದಕ್ಷೋನೈವ ಪಾತಾಳಭೇದಿ ।

ನಚವನ ಮೃಗಯಾಯಾಂನೈವ ಲುಬ್ಧಃ ಪ್ರವೀಣಃ ||

ಅತನ ಕುಸುಮ ಭೂಷಾ ವಸ್ತ್ರಮುಖ್ಯಾಂ ಸಪರ್ಯಾಂ ।

ಕಥಯ ಕಥಮಹಂತೇ ಕಲ್ಪಯಾನೀಂದು ಮೌಳೇ ||೮೫||

ಪದ್ಯ— ಮೃದನೆ ನಿನಗಿಚ್ಛಿತಸುವಸ್ತುವ ಕೊಡುತ ಪೂಜೆಯುಗೆಯ್ಯಲಾರೆನು ।
 ಕಡಲ ಮಧಿಸೆನು ಬೇಟೆಯಾಡೆನು ಉರಗ ಪಿಡಿಲಾರೇ ॥
 ಬಿಡವೆಯುಣ್ಣುವ ವಿಷವನೀಡೆನು ಜಡೆಗೆ ಚಂದ್ರನ ಮುಡಿಸಲಾರೆನು ॥
 ಉಡಿಸೆನಾನೆಯಚರ್ಮಕೊಡೆನ್ನೆ ನಾಗಭೂಷಣವ ॥೮೫॥

ಶ್ಲೋಕ— ಪೂಜಾದ್ರವ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಯೋ ವಿರಚಿತಾಃ ಪೂಜಾಂ ಕಥಂ ಕುರ್ಮಹೇ ॥
 ಪಕ್ಷಿತ್ವಂ ನಚ ವಾಕಿತಿತ್ವಮಪಿ ನ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಮಯಾ ದುರ್ಲಭಂ ॥
 ಜಾನೇ ಮಸ್ಯಕಮುಷ್ಟಿಪಲ್ಲವ ಮುಮಾಜಾನೇ ನತೇಹಂ ವಿಭೋ ॥
 ನಜ್ಜಾತಂಹಿ ಪಿತಾಮ ಹೇನಹರಿಣಾ ತತ್ತೇನ ತದ್ರೂಪಿಣಾ ॥೮೬॥

ಪದ್ಯ— ಆದಿಶುಕರ ನಿನ್ನಿ ಪೂಜೆಗೆ ಸಾಧನಂಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದರೂ ।
 ಸಾಧ್ಯವಹುದೇ ಮನುಜಮಾತ್ರಕೆ ಕಿಟಿಯು, ಹಂಸಾಗೇ ॥
 ರಾಧೆಯರಸನು ಬೊಮ್ಮದೇವನು ಬಾಧೆಗೊಂಡರು ಕಡೆಮಗಾಣದೆ ॥
 ಪಾದತಲೆಗಳ ನೋಳ್ಪುದೆಂತೈ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕನೇ ॥೮೭॥

ಶ್ಲೋಕ— ಅಶನಂಗರಳಂಘಣೀಕಲಾಪೋ ।
 ವಸನಂಚರ್ಮಚ ವಾಹನಂಮಹೋಕ್ಷಃ ॥
 ಮವ ದಾಸ್ಯಸಿಕಿಂಕಿಮಸ್ತಿ ಶಂಭೋ ।
 ತವಪಾದಾಂಬುಜ ಭಕ್ತಿಮೇವದೇಹಿ ॥೮೮॥

ಪದ್ಯ— ಮನುಷ್ಯರಾಸನೆ ನಿನೊಳ್ಳೇನಿದೆ? ಅಶನಬೇಡಲು ವಿಷವನೀಡುವೆ ।
 ವಸನಬೇಡಲು ಚರ್ಮಕೊಡುತಿಹೆ ವಸ್ತುಗಳಬೇಡೇ ॥
 ಭುಸುಗುಡುತ್ತಿಹ ಸರ್ಪಬಿಡುತಿಹೆ ಎಸೆವವಾಹನ ಕೆತ್ತನಟ್ಟುವೆ ।
 ಪಶುಪತೀಶನೆ ನಿನ್ನಪಾದದೆ ಭಕ್ತಿಯೊಂದೀಯೋ ॥೮೯॥

ಶ್ಲೋಕ— ಯದಾಕೃತಾಂಭೋನಿಧಿ ಸೇತುಬಂಧನಃ ।
 ಕರಸ್ಥಲಾಧಃಕೃತ ಪರ್ವತಾಧಿಪಃ ॥
 ಭವಾನಿತೇಲಂಘಿತ ಪದ್ಮಸಂಭವ ।
 ಸ್ತದಾಶಿವಾಚಾರ್ಸ್ತವ ಭಾವನಾಕ್ಷಮಃ ॥೯೦॥

ಪದ್ಯ—ಸೇತುಬಂಧನಗೆಯ್ದರಾಮನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿದ ತೆರದಿಂ ।
 ಆತಪೋನಿಧಿ ವಿಂಧ್ಯದೊಡೆಯನಗಸ್ತ್ಯನುತಿಪಂತೇ ॥
 ತಾತನಾದಾಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಆತ್ಮದೊಳಗನವರತ ಭಜಿಪೊಲು ।
 ಮೂರ್ತಿಪೂಜಿಸಿ, ಪೊಗಳಿ, ಭಜಿಸುವೆ ನೀಡುವರವನಗೇ ॥೨೨॥

ಶ್ಲೋಕ—ನತಿಭಿರ್ನುತಿಭಿಸ್ತ್ವವಿಂಶಪೂಜಾ ।
 ವಿಧಿಭಿರ್ಧ್ಯಾನ ಸಮಾಧಿಭಿರ್ನತುಷ್ಟಃ ॥
 ಧನುಷಾಮುಸಲೇನಚಾಶ್ಚಭಿರ್ವಾ ।
 ವರತೇಪ್ರೀತಿಕರಂತಥಾಕರೋಮಿ ॥೨೩॥

ಪದ್ಯ—ನಮನಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ಅಮಿತಧ್ಯಾನ ಸಮಾಧಿಯಿಂದಲಿ ।
 ನಿಮಗೆ ಬೇಡಲು ತುಷ್ಟರಾಗದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಲು ॥
 ತಮಗೆ ತಾಕಿದ ಭಕ್ತವೃಂದದ ಅಮಿತಶರಬಿಲ್ಲಮಿತ ಕಲ್ಲಿನ ।
 ಅಮಿತ ಒನಕೆಯ ಪೆಟ್ಟೊಳಿಚ್ಛೆಯೇ? ಪೇಳುತಂಕರನೇ ॥ ೨೪ ॥

ಶ್ಲೋಕ—ವಚಸಾಚರಿತಂ ವದಾಮಿಶಂಭೋ ।
 ರಹಮುದ್ಯೋಗವಿದಾಸುತೇ ಪ್ರಸಕ್ತಃ॥
 ಮನಸಾಕೃತಿವಿಂಶ್ವರಸ್ಯಸೇವೇ ।
 ಶಿರಸಾಚೈವ ಸದಾಶಿವಂ ನಮಾಮಿ ॥೨೫॥

ಪದ್ಯ—ವಚನದಿಂದಲಿ ನಿನ್ನ ಚರಿತೆಯ ವಚಿಸುತಿರ್ಪೆನು ಸಾಂಬಶಂಕರ ।
 ರಚಿಸುತಿರ್ಪೆನು ನಿನ್ನ ಮೂರ್ತಿಯನೆನ್ನ ಮಾನಸದೇ ॥
 ಅಚಲವಾಸಿಯೆ ಎನ್ನಪಾಪದ ನಿಚಯಪೋಗಲು ಶಿರದಿಬಾಗುವೆ ।
 ವಚಿಸಲೇನೈ? ಕರಣಮೂರನು ನಿನೊಳರ್ಪಿ ಸುವೇ ॥೨೬॥

ಶ್ಲೋಕ—ಆದ್ಯಾದ್ಯಾದ್ಯಹೃದ್ಗತಾ ನಿರ್ಗತಾಸೀತ್ ।
 ವಿದ್ಯಾ ಹೃದ್ಯಾದ್ಯಹೃದ್ಗತಾತ್ವತ್ಪ್ರಸಾದಾತ್ ॥
 ಸೇವೇನಿತ್ಯಂ ಶ್ರೀಕರಂತ್ವತ್ಪದಾಬ್ಜಂ ।
 ಭಾವೇನುಕ್ತಿಂಭಾಜನಂ ರಾಜಮೌಳೀ ॥೨೭॥

ಪದ್ಯ-ಸೋಮಶೇಖರನೆನ್ನ ಹೃದಯದಿ ನೇಮದಿಂದಲಿ ವಾಸವಾಗಿಹ ।

ತಾಮಸತ್ವವುಪೋಗಿ ವಿದ್ಯೆಯು ತಾನೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು ॥

ಭೀಮದೇವನೆ ಪಾದಸೇವೆಯು ನೇನುನೆಚ್ಚಿ ಗೆಯಾಯ್ತು ಕೃಪೆಯಲಿ ।

ಕಾಮನಂಗಳ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸೈ ಪೋಕ್ಷಸಿರಿಯಿತ್ತು ॥೯೧॥

ಶ್ಲೋಕ-ದೂರೀಕೃತಾನಿ ದುರಿತಾನಿ ದುರಕ್ಷರಾಣಿ ।

ದೌರ್ಭಾಗ್ಯದುಃಖದುರಹಂಕೃತಿ ದುರ್ವಚಾಂಸೀ ॥

ಸಾರಂತ್ವದೀಯ ಚರಿತಂ ನಿತರಾಂಪಿಬಂತಂ ।

ಗೌರೀಶಮೂವಿಹಸಮುದ್ಧರ ಸತ್ಕಟಾಕ್ಷೈಃ ॥೯೨॥

ಪದ್ಯ-ದೂರವಾಯಿತು ಪಾಪರಾಶಿಯು ದೂರವಾಯಿತು ಕೆಟ್ಟಬರಹವು ।

ದೂರವಾದವು ಬಡತನಂಗಳು ದುಃಖರಾಶಿಗಳೊ ॥

ಸಾರವಾಗಿಹ ನಿನ್ನ ಚರಿತವ ಸ್ವೀರದಂತನವರತಕೊಂಬೆನು ।

ಗೌರಿಯರಸನೆ ಸತ್ಕಟಾಕ್ಷದಿ ಯುದ್ಧರಂಗಯೋ ॥೯೩॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸೋಮಕಳಾಧರಮೌಳೌ ।

ಕೋಮಲಘನಕಂಧರೇ ಮಹಾಮಹಸೀ ॥

ಸ್ವಾಮಿನಿ ಗಿರಿಜಾನಾಥೇ ।

ಮಾಮಕಹೃದಯಂ ನಿರಂತರಂರಮತಾಂ ॥೯೪॥

ಪದ್ಯ-ಸೋಮಚಿಹ್ನವ ತಲೆಯೊಳಿರಿಸಿದ ಕೋಮಲಾಗಿಹ ನೀಲಕಂಧರ ।

ಸ್ವಾಮಿಗಿರಿಜಾನಾಥ ಶಂಕರ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೇ ॥

ಭೋಮಹಾತ್ಮನೆ ನಿನ್ನ ತೇಜದೆ ನಾಮಸಪ್ತನು ಸತತನಲಿಸುವ ।

ಕಾಮಿತಾರ್ಥವ ನೀಡಿಸಲವೈ ಸರ್ವರಕ್ಷನೇ ॥೯೫॥

ಶ್ಲೋಕ-ಸಾರಸನಾತೇನಯನೇ ।

ತಾವೇ ವಕರೌ ಸುವ ಕೃತಕೃತ್ಯಃ ॥

ಯಾಯೇಯೋಯೋಭರ್ಗಂ ।

ವದತೀಕ್ಷೇತೇಸದಾರ್ಚತಃಸ್ಮರತೀ ॥೯೬॥

ಪದ್ಯ — ನೋಡಿ ದೇವನ ದಣವ ನಯನವು ಪಾಡುತ್ತಿರನ ನಲಿವನಾಲಿಗೆ ।
 ಮಾಡಿಪೂಜಿಯ ಬೆಳೆದ ಕರಗಳೆ ಧನ್ಯವಾಗಿಹವೂ ॥
 ಆಡಲೇನೈ ಪ್ರಭುವೆ ನಿಮ್ಮನು ದೂಡದೊಂದರಗಳಿಗೆಯಾದರು ।
 ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುವವನೆ ಧನ್ಯನು ಅಂತೆ ನೀನೆಸಗೋ ॥೯೪॥

ಶ್ಲೋಕ — ಅತಿವೃದ್ಧಿ ಮಮಚರಣಾ ।
 ವತಿಕಠಿಣಂತೇ ಮನೋಭವಾನೀಶ ॥
 ಇತಿವಿಚಿಕಿತ್ಸಾಂ ಸಂತ್ಯಜ ।
 ಶಿವಕಥಮಾಸೀದ್ ಗಿರೌತಥಾಪ್ರವೇಶಃ ॥೯೫॥

ಪದ್ಯ — ಎನ್ನ ಪಸತಳ ಕೋಮಲಂಗಳು ನಿನ್ನ ಮನವತಿ ಕಠಿಣವಿರ್ಮದು ।
 ಇನ್ನು ಸಾಧ್ಯವದೆಂತು ವಾಸಕೆಯೆಂಬಿಯಾ? ಶಿವನೆ ॥
 ಘನ್ನಮಾದಾಶೈಲವಾಸಿಯು ಎನ್ನುತಿರ್ಪವು ಸಕಲವೇದವು ।
 ಇನ್ನು ಸಾಕೈ ನೆವದಸಂಶಯ ಮನದೆ ನೆಲಗೊಳ್ಳೋ ॥೯೬॥

ಶ್ಲೋಕ — ಧೈರ್ಯಾಂಕುಶೇನ ನಿಭೃತಂ ।
 ರಭಸಾದಾಕೃಷ್ಯ ಭಕ್ತಿಶೃಂಖಲಯಾ ॥
 ಪುರಹರ ಚರಣಾಳಾನೇ ।
 ಹೃದಯಮದೇಭಂಬಧಾನ ಚಿದ್ಯಂತ್ರೈಃ ॥೯೭॥

ಪದ್ಯ — ಎನ್ನ ಮನಮದಗಜವದಾಗಿದೆ ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯಾಂಕುಶದಿ ಶಿಕ್ಷು ।
 ಸನ್ನುತಾಗಿಹ ಭಕ್ತಿಸರಸಳಿಯಿಂದ ಬಲುಬಿಗಿದೂ ॥
 ಉನ್ನತೋನ್ನತ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳಾ ಘನ್ನಪಾದದೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳೈ ।
 ಇನ್ನು ಬೇಡುವದೇನು? ಶಂಕರಮನಸು ನಿನಗಾಯೋ ॥೯೮॥

ಶ್ಲೋಕ — ಪ್ರಚರತ್ಯಭಿತಃ ಪ್ರಗಲ್ಭವೃತ್ತಾಃ ।
 ಮದವಾನೇಷಮನಃಕರೋಗರೇಯಾನ್ ॥
 ಪರಿಗೃಹ್ಯ ನಯೇನ ಭಕ್ತಿರಜ್ಞಾ ।
 ಪರಮ ಸ್ಥಾನಪದಂ ದೃಢಂ ನಯಾಮಿ ॥೯೯॥

ಪದ್ಯ— ನೀನು ಕೈಬಿಡುತಿರಲು ಮದಬಂದಾನೆ ಚರಿಪುದು ಸಕಲಕಡೆಯಲಿ ।
ಹಾನಿಗೆಯ್ಯುದು ತನಗೆ ಪರರಿಗೆ ನಿತ್ಯದಲಿ ಬಿಡದೆ ॥
ಜ್ಞಾನಿಯಾದಾಸ್ಥಾನವಲ್ಲೇ ಮಾನದಿಂದಲಿ ಬಿಗಿಯೊ ಭಕ್ತಿಲಿ ।
ಕಾಣಬೇಕೈನಿನ್ನ ಪಾಡದೆ ಮನಸು ಮದಗಜವೊ ॥೯೭॥

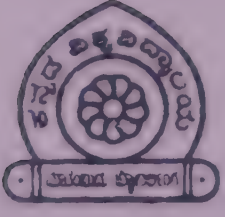
ಶ್ಲೋಕ—ಸರ್ವಾಲಂಕಾರಯುಕ್ತಾಂ ಸರಳಪದಯುತಾಂ ಸಾಧುವೃತ್ತಾಂ ಸುವರ್ಣಾಂ ।
ಸದ್ಭಿಷ್ಣಂಸ್ತುಯಮಾನಾಂ ಸರಸಗುಣಯುತಾಂ ಲಕ್ಷಿತಾಂ ಲಕ್ಷಣಾಢ್ಯಾ ॥
ಮುದ್ಯದ್ಭಿಷಾಂವಿಶೇಷಾಂಮುಪಗತವಿನಯಾಂ ದ್ರೋತಮಾನಾರ್ಥರೇಖಾಂ ।
ಕಲ್ಯಾಣೀಂ ದೇವಗೌರೀ ಪ್ರಿಯಮಮಕವಿತಾಕನ್ಯಕಾಂತ್ಯಃ ಗೃಹಾಣ ॥೯೮॥

ಪದ್ಯ— ಕರುಣಸಾಗರ ಗೌರಿಯರಸನೆ ಇರುವಳೋರ್ವಳು ಕವನಕನ್ನಿಕೆ ।
ಸರಳ ಪದಯುತ ಸಾಧು ವೃತ್ತಿ ಸುವರ್ಣಯುತಳಾಗಿ ॥
ವರಗುಣಾನ್ವಿತ ವಿನಯಪೂರಿತ ನಿರುತ ಸಜ್ಜನರಿಂದ ಘೋಷಿತೆ ।
ಸರಸ ಸಾಲಂಕಾರ ದರ್ಶನ ಗೃಹಿಸು ಶಂಕರನೇ ॥೯೯॥

ಶ್ಲೋಕ—ಇದಂತೇ ಯುಕ್ತಂ ವಾ ಪರಮ ಶಿವಕಾರುಣ್ಯಜಲಧೀ ।
ಗತಾತಿರ್ಯಗ್ರೂಪಂ ತವಪದತಿರೋದರ್ಶನಧಿಯಾ ॥
ಹರಿಬ್ರಹ್ಮಾಣೌ ತೌದಿವಿಭುವಿ ಚರಂತೌ ಶ್ರಮಯುತೌ ।
ಕಥಂ ಶಂಭೋ ಸ್ವಾಮಿನ್ ಕಥಯಮಮವೇದ್ಯೋಸಿ ಪುರತಃ ॥೧೦೦॥

ಪದ್ಯ— ಪರಮ ಶಿವ ಕಾರುಣ್ಯಜಲಧಿಯೆ ಚರಣತಿರಗಳ ನೋಡಲೋಸುಗ ।
ಹರಿಯುಜರು ಕಿಟಿಹಂಸರಾಗುತ ದಣಿದುಕೊಂಡಿಹರೂ ॥
ನಿರುತ ನಿನ್ನನೆ ಮನದಿ ಭಜಿಪರ ನಿರದೆ ರಕ್ಷಿಸುತವರ ನಯನಕೆ ।
ಬರುವಿಯಬಬಾ ಧನ್ಯರವರೇ ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದ ॥೧೦೧॥

ಶ್ಲೋಕ—ಸೋತ್ರೇಣಾಲಮಹಂ ಪ್ರವಚ್ಛಿನಮೃಷಾ ದೇವಾವಿರಂಚಾದಯಃ ।
ಸ್ತುತ್ಯಾ ನಾಂ ಗಣನಾಪ್ರಸಂಗ ಸಮಯೇತಾಮಗೃಗಣ್ಯಂ ವಿದುಃ ॥
ಮಹಾತ್ಮ್ಯಾಗ್ರವಿಚಾರಣಪ್ರಕರಣೇ ಧಾನ್ಯಾತುಷಸ್ತೋಮವಃ ।
ಧೂತಾಸ್ತ್ಯಾಂವಿದುರುತ್ತಮೋತ್ತಮಫಲಂ ಶಂಭೋ ಭವತ್ಸೇವಕಾಃ ॥೧೦೨॥

ಗ್ರಂಥಾಲಯ
ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ - ಹಂಪಿ
ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ

ವರ್ಗೀಕರಣ ಸಂಖ್ಯೆ :

ಪರಿಗ್ರಹಣ ಸಂಖ್ಯೆ :

ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಲಾಗಿರುವ ದಿನದಂದು ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ
ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬೇಕು. ತಡವಾದ ಪ್ರತಿದಿನಕ್ಕೆ ನಿಯಮಾನುಸಾರ ದಂಡ ಶುಲ್ಕ ವಿಧಿಸಲಾಗುವುದು.

ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರುಸ್ತವನ.

ಪದ—ರಾಗ-ಕಾಂಬೋದಿ-ತಾಳ-ಝಂಪೆ.

ಅರಗಿ

ಗಲಿವು
ಕುಣದಿಂ
ಕಾಮಕೇ
ತಾನುಸದೆ
ಕಾಮಿತಾ
ನೀನಾಡಿ
ಎಳೆಯತನ
ಬಳಿಕ ಯ
ಗಳಿಗೆ ಮಂ
ಅಳಿಗಾಲಕ
ಸಂಭ್ರಮ
ಇಂಬಾದ
ಇಂಬಿಲ್ಲದೆ
ತಾಂಗೆಗ
ಅಜ-ವಿಷ
ಸೃಜಸುತ
ನಿಜನಾದ
ಸುಜನೈಕ
ಅನಾವಮ
ಭಾವಿಸರೆ
ಕಾವೃತಲಿ
ತಾವಿನಲಿ
ತಾ|| ೨೭-

ಮುರಹರ ರಾಮಚಂದ್ರ ಶಿವಪೂಜೆ, ದೇವಗಿರಿ.

ಮುದ್ರಿಸಿದ ಸ್ಥಳ—ಶ್ರೀ “ ಸದ್ಗುರು ” ಅಫೀಸ ಹಾವೇರಿ. ಜಿ-ಧಾರವಾಡ.
ಮುದ್ರಕ—ವೇಂಕಟೇಶ ಶಿರಕೋ ಕುಲಕರಣಿ ಗಳಗನಾಥ.
ಪ್ರಕಾಶಕ— ಮುರಹರ ರಾಮಚಂದ್ರ ಶಿವಪೂಜೆ
ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸಿದ ಸ್ಥಳ—ಶ್ರೀ ಮಾಲತೀಶ ಮಂದಿರ ದೇವಗಿರಿ.

ವಿನಂತಿ.

—□□—

ಅಯ್ಯಾ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಶಿಖಾಮಣಿಗಳೇ —

ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಸಹಿ ಮಾಡಿರುವ ಒರ್ವ ಹಿತ ಚಿಂತಕನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವದೇನೆಂದರೆ—ಕರ್ಜೆಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಪೈಕಿ ದೇವಗಿರಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಮಾಲತೀಶ ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ಆ ಸ್ವಾಮಿಯು ಸತ್ಯಮೂರ್ತಿ, ನಂದಾದೀಪ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸ್ವಾಸ್ಥಿ, ವೃತ್ತಿ [ತಪ್ಪಿತ] ವಗೈರಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲವು. ಹೀಗಿದ್ದ ಮೂಲಕ ಗುಡಿಯು ಎಷ್ಟೋಕಡೆಗೆ ಜೀರ್ಣವಾದುದಲ್ಲದೆ, ಮೂರ್ತಿಗಳು ಇಲ್ಲದ ಮೂಲಕ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕಲೆಗಳೂ ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಆಂತರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಆ ಪ್ರಭುವಿನ ಅನುಗ್ರಹ ದೊರೆಯುವ ಯೋಗಬಂದದರಿಂದ ಲೋಕ ಏನೋ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರಾಣವಾಯಿಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತರ ಈಗ ನಡೆದಿರುವ ೨ ನಂದಾದೀಪ, ಪವಿತ್ರ ಪೂರ್ಣಮಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಸೇವಾ, ಸಂತಿ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ಅರವಟ್ಟಿಗೆ, ಪಾಂಥಸ್ಥರಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ ಇಳಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲತೆ. ಕತ್ತಲು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಎದುರಿಗೆ ಸ್ತೇದ ಕಂದಿಲು, ಶ್ರೀ ಭಟ್ಟೇ ನವರಾತ್ರಿ-ಮಹಾಶಿವ ರಾತ್ರಿ-ರಾಮನವಮಿ ಉತ್ಸವಗಳು ವಾಚಕರಿಗೋಸ್ಕರ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಲಾಯಬ್ಬರಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಆ ಶಂಕರಸೇವೆಯ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಯಾವದಕ್ಕಾದರೂ ಕಾಣುವ ಅರಬೀಕಷ್ಟೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸರಾಸರಿ ೨೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಜಮಾ-ಖರ್ಚು ಆಗುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಲ-ಫ ವರ್ಷಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದವು. ಈ ತರದ ಗಾಳಿ ಬಿಸ್ಕವಾಗ್ಗೆ ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ವಾಚಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ (ಭಗವಂತನು ಪ್ರೇರಣೆ ಮಾಡಿದನು) ಸಹಾಯಮಾಡಿ ಈ ತರದ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿಕೊಳ್ಳುವ—

ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸ್ಥಾಪನಾ

ತಮ್ಮ ಸೇವಕ

ತಾ|| ೧೦-೧೨-೧೯೧೬

ಸಂಸ್ಥೆಯ ಚಾಲಕ, ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ
ಮುರಹರ ರಾಮಚಂದ್ರ ಶಿವಪೂಜೆ
ಶ್ರೀ ಮಾಲತೀಶಾರ್ಚಕ ದೇವಗಿರಿ

